

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 917

DE AANSLAG OP DEN GOUDTREIN.

20 cent

Raffles had den afstand zoo nauwkeurig mogelijk geschat.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

De aanslag op den Goudtrein.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

De telegrafiste.

Ellistown is een zeer klein plaatsje aan den spoorweg van Superior City, een stad aan de uiterste westpunt van het groote Boven Meer op de grens van den Amerikaanschen staat Ohio en den Canadeeschen staat Ontario gelegen, en Portland, een stad, niet ver van den oever van den Grooten Oceaan.

Men kan het plaatsje nauwelijks een dorp noemen, want het telt zeker niet meer dan 1000 inwoners, waaronder begrepen zijn de paar honderd cow-boys in dienst van een grooten veehouder, die dus eigenlijk tot de vlottende bevolking gerekend moet worden, daar zij vaak bij 50 of meer tegelijk ontslagen worden, als de veestapel om de een of andere reden sterk gedund wordt, en dan elders hun fortuin gaan zoeken.

Men vindt er eenige van de onvermijdelijke danshuizen, die zelfs in het kleinste dorp in deze afgelegen streek evenmin gemist kunnen worden als een liefhebberij-tooneelgezelschap en, als het slechts even mogelijk is een bioscoop, of bij gebreke daarvan een fanfare-korps.

De huizen zijn er zoo goed als alleen van hout, op dat van den burgemeester na, die tevens het

ambt van sjerif, wat wij hoofdcommissaris van politie zouden noemen, uitoefent.

Het dorp ligt in een dalkom en is aan alle zijden door heuvelen omsloten en de ijzeren volharding, het vernuft van den mensch zijn te hulp moeten komen om hier een doorgang te maken voor de spoorlijn, waarover dagelijks in beide richtingen een zestal sneltreinen, bijna twintig lokaaltreinen en een groot aantal goederentreinen passeeren.

De bewoners van deze streek zijn gehard door een leven van zwaren arbeid en door een zeer afwisselend klimaat — brandend heet in den zomer, felle koude in den winter, wanneer de barometer meermalen tot dertig, ja soms tot veertig graden onder het vriespunt daalt.

Niet ver van Ellistown splitst de spoorlijn zich, en een tweede spoor loopt over een afstand van een honderdtal mijlen bijna evenwijdig met het hoofdspoor, hetgeen noodig is om er de duizenden wagons te kunnen onderbrengen, die noodig zijn voor het vervoer van de schier eindeloze kudden vee, waarvan er iederen dag vele honderden in de richting van Chicago worden vervoerd, en die bestemd zijn voor de wereldbe-

roemde slachthuizen.

Op geregelde afstanden is deze zijlijn met de hoofdlijn verbonden door een stelsel van wissels, teneinde het rangeeren te vergemakkelijken.

Ellistown heeft een klein houten station, dat door slechts enkele personen bediend wordt, hetgeen meer dan voldoende is, daar slechts enkele lokaaltreinen hier stóppen en de sneltreinen alle het vlek in razende snelheid voorbij ijlen.

Zij doen niets anders dan in het voorbijsnellen den postzak uitwerpen, die door een vernuftig uitgedacht en toch zeer eenvoudig toestel wordt opgevangen.

Dit voorwerp bevat meestal eenige dozijnen brieven, wat officieele stukken voor den burgemeester, een honderdtal dagbladen en nog eenig ander drukwerk.

Kruiers behoeft men er niet te zoeken, want iedere aankomende reiziger wordt geacht voor zijn eigen bagage te kunnen zorg dragen.

Wel ziet men er bij de aankomst van iederen trein een paar mannen verschijnen, des zomers in een wit flanellen pak, des winters in zware pelsen gekleed, die druk heen en weer loopen tusschen de aankomende reizigers en deze een voor een aanspreken.

Dat zijn de beide eigenaars van de eenige logementen welke het plaatsje rijk is en uit den aard der zaak felle concurrenten.

Door een speling van het lot heet de eigenaar van „De Witte Zwaan”, Black, en die van „Het Zwarte Paard” White — en nooit heeft er zulk een tegenstelling bestaan tusschen zwart en wit als tusschen deze beide mededingers, die om een reiziger vechten als een kip om een graankorrel.

De eerste stad van eenige beteekenis langs de groote Trans-Continentale spoorlijn van Ellistown af gerekend is Fargo in het Oosten en Bismarck in het Westen.

Het plaatsje is op ongeveer gelijken afstand van beide steden gelegen, dat wil zeggen op ongeveer 4 uur sporens.

Niet ver van het houten station bevindt zich het kleine kantoortje van den telegrafist — in dit geval een telegrafiste, want in Ellistown is deze post toevertrouwd aan een vrouw, en nog wel aan een jong meisje.

Haar naam is Daisy O'Connor.

Zooals haar naam reeds aanduidt, is zij van Iersche afkomst, en zij heeft den naam van het schoonste meisje uit het plaatsje.

Verscheidene cowboys hebben om haar reeds menigmaal het mes of revolver getrokken, maar zeker niet met goedvinden van het lieve meisje, want Daisy O'Connor is even ingetogen als zij

schoon is, en haar vijandinnen beweren zelfs, dat zij „een trotsche nuf” is, terwijl de heeren der schepping er zich mede vergenoegen te verzeke- ren, dat zij ongenaakbaar is.

Zij is pas negentien jaar oud en toch heeft men haar dezen post met een gerust hart durven toevertrouwen, want Daisy is niet alleen zeer beval- lig, maar zij is ook een dapper meisje, dat voor geen gevaar terugdeinst, een paardrijdster zonder weerga, die op vrije dagen, als zij door haar mannelijken collega Arthur Kempler wordt afge- lost, soms uren achtereen op haar fraaie mustang in de prachtige omstreken rond galoppeert geheel alleen, maar meestal gewapend met haar revol- ver, teneinde zich straatrovers en dieven, die hier in den laatsten tijd tamelijk veelvuldig voorkomen van het lijf te houden.

Behalve dat het haar taak is, de telegrammen te verzenden, welke men haar komt aanbieden — Ellistown is geen afzonderlijk telegraafkantor- rijk — en de depeches in ontvangst te nemen, welke men van andere plaatsen afzendt, moet zij ook telkenmale als er van het vorige blok een trein gemeld wordt, het baanvak naar de vorige plaats vrijgeven, zij moet ook aanstonds alle stor- ringen op de lijn melden, kortom — het is aan haar kleine handen toevertrouwd, dat het verkeer op de spoorlijnen op de beide baanvakken, die te Ellistown bijeenkomen, dat wil zeggen het Weste- lijke en het Oostelijke, op geregelde wijze plaats vindt.

Haar kantoortje is maar een klein hokje, waar slechts plaats is voor de seintafel, een tafel in het midden, waarop de post voorloopig wordt uitgezocht, eenige stoelen en een kleine brand- kast, waar zaken van waarde worden bewaakt.

Als zij voor haar seintafel zit, en haar slanke vingertjes tikken op het Morse-toestel, dan kan zij door het eenige raam over het smalle perron heen de glinsterende dubbele rij spoorstaven zien, die zich links en rechts over vele mijlen afstand lijn- recht uitstrekken, slechts op enkele plaatsen onder- broken door de wissels.

Zij zelve heeft gezorgd voor een paar kraak- zindelijke gordijntjes vóór het raam, en voor een ristje kleurige bloemen in potten, die in de vensterbank zijn neergezet en voor vallen worden behoed door een klein groen geschilderd hekje.

Dit laatste voorwerp is ontsproten aan de nij- vere vingers van een zekeren Jack Brunt.

Het kleinste kind in Ellistown zou kunnen zeg- gen wie Jack Brunt is — de machinist op een van de groote lokaaltreinen, die te Ellistown en- kele seconden stoppen, om dan weder voort te razen, en dat hij de verloofde is van Daisy, de

telegrafiste.

Zelfs die weinige seconden maken die beide gelieven zich ten nutte om eenige woorden met elkander te wisselen. — Even voor de trein stilstaat, op een centimeter na, steeds op dezelfde plek van het perron, snelt Daisy het telegraafkantoortje uit en op de reusachtige locomotief toe, langs welker stalen ladder Jack reeds is omlaag geklauterd, teneinde haar een kus te geven en eenige lieve woordjes toe te fluisteren.

Dan klimt hij weer vlug als een eekhoorn omhoog, zet de stoomschuif open — en weg rijdt de trein, om eerst des avonds weder terug te keeren, en soms zelfs pas den volgenden dag.

Zondags om de veertien dagen heeft Jack een geheelen dag vrij en dan kan men het jonge paartje arm in arm over de heuvelen zien dwalen, of te paard een langen wandelrit zien maken — want Jack Brunt zou geen bewoner van het land moeten zijn, als hij het paardrijden niet even goed kende als het loopen.

Zoodra de trein is weggereden, ijlt Daisy weder naar haar seintafel terug en het volgende oogenblik zijn haar blauwe oogen weer gevestigd op het lint van het Morse-toestel, terwijl zij met het potlood in de hand gereed zit om de inkomende telegrammen te noteeren.

Zoo was dus de toestand in het vredige plaatsje Ellistown op een verrukkelijken dag in het begin van den zomer. Het was zeer warm en Daisy had het raam van haar kantoortje open gezet.

Het was Zaterdag en zij wist dat Jack over een kwartiertje vrij zou zijn, nadat hij zijn machine in de kleine machineloods had gereden en de vuren zou hebben uitgehaald.

Zij zelve zou dan ook vrij zijn, want over enkele minuten kwam Arthur Kempler haar aflossen.

Geen wonder dus, dat het lieve meisje in een zeer opgeruimde stemming was, en zachtjes voor zich heen een vroolijk wijsje neuriede — zachtjes, want zij mocht het waarschuwend gerinkel van de telegraafschel niet missen.

In het eerste uur zou er geen trein komen en het smalle perron lag daar geheel verlaten.

Slechts nu en dan slenterde de chef, die tevens kaartjescontroleur en nog heel wat meer was, met de handen op den rug, heen en weer, zijn vilt-hoed in den nek geschoven en nu en dan een blik werpend op de stationsklok.

Toen werd de deur geopend en Arthur Kempler trad binnen.

Hij was een lange, jonge man, met een sluw, smal gelaat, waarin twee kleine oogen schitterden.

Zijn voorhoofd was laag, en met rimpels door-

ploegd, ofschoon hij zeker niet ouder dan 25 jaar kon zijn.

Zijn sluikswart haar hing wanordelijk om zijn hoofd en hij was de eenige in het geheele dorp die zich de weelde van een klein snorretje veroorloofde.

Hij bleef een oogenblik bij de deur staan en liep toen regelrecht naar de seintafel toe, waar Daisy juist alles in gereedheid bracht voor de overgave van haar dienst.

Zij had waarschijnlijk de deur niet hooren opengaan en evenmin de zachte voetstappen van den naderenden man gehoord, want nu hij eensklaps naast haar stond, schrok zij op, en week onwillekeurig een weinig achteruit.

— Schrik je zoo van mij, Daisy? vroeg Arthur Kempler, terwijl een onaangename glimlach zijn lippen deed krullen.

— Hoe zou ik niet schrikken, als je zoo komt binnensluipen? Waarom doe je niet zooals een gewoon mensch? Ik houd er niet van, dat men zoo zacht binnen komt.

— Ben je kwaad op me, Daisy?

— Waarom zou ik kwaad op je zijn? Ik wou alleen maar....

De jonge telegrafiste hield eensklaps op, en beet zich op de lippen.

Arthur was een paar stappen naderbij gekomen en vroeg nu:

— Wat meen je? Wat wilde je, Daisy?

— Dat weet je heel goed, Arthur, hernam het jonge meisje op zachten toon, terwijl zij afkeurend het hoofd schudde. Je hebt weer gedronken.

De jonge man haalde minachtend de schouders op.

Toen zeide hij op hartstochtelijken toon:

— Als jij van me hield, dan zou ik het drinken laten, Daisy. Door jouw afwijzende houding ben ik er toe gekomen....

— Dat lieg je! riep Daisy uit, heftiger dan zij misschien wel bedoeld had. Je dronk al voor je hier kwam, heeft men mij gezegd! Je was al den tweeden dag, dat je hier in dienst was, beschenken! Toen ik je leerde kennen, heb ik je gewaarschuwd, dat men je nog eens zou wegzenden, en ik heb zelfs eens een paar gevaarlijke fouten van je verbeterd — dat weet je heel goed. Je mag mij dus niet verwijten, dat ik je tot die verschrikkelijke gewoonte heb gebracht!

— Maar zou je mij nu in het geheel niet een beetje kunnen liefhebben? drong de jonge man aan, terwijl hij de hand van het jonge meisje greep, welke zij vruchteloos trachtte los te maken.

— Houdt daar mee op, Kempler! zeide Daisy kortaf. Je weet wel, dat het toch niet geeft. Ik

heb een ander lief en al was dat niet zoo — ik zou toch nooit van iemand kunnen houden, die aan den drankduivel verkocht is.

— Pas op, Daisy! Je kent mij nog niet! riep Arthur Kempler op doffen toon uit. Je weet niet, waartoe ik in staat ben! Ik heb je reeds lang lief en ik zou je zeker even gelukkig maken als die melkmuil van een Brunt het kan doen! Wij zouden zulk een gelukkig paar kunnen vormen, en je zoudt je verloofde spoedig genoeg vergeten hebben.

— Zwijg! riep Daisy met vlammeende oogen uit. Geen woord meer! Ik heb tot dusverre slechts onverschilligheid voor je gevoeld, maar als je Jack beledigt dan zou ik je gaan haten! Laat mij nu met rust — ik zal je even de telegrammen opnoemen. Trein 2121 moet over drie uren....

Maar Arthur Kempler luisterde niet.

Hij hield zijn kleine glinsterende oogen met een begeerigen blik op het gelaat van het jonge meisje gevestigd en trachtte haar naar zich toe te trekken.

— Je wilt dus niet mijn vrouw worden? vroeg hij op heeschen toon.

— Nooit! En laat mij nu los! riep het jonge meisje, terwijl zij worstelde om haar hand te bevrijden.

Maar Kempler had nu ook haar anderen pols gegrepen, en boog zich nu over haar heen, terwijl zijn heete adem haar in het gezicht blies.

Vol walging wendde Daisy zich af, maar de blik van onverholven verachting, dien zij hem had toegeworpen, bracht den jongen man tot razernij.

Hij liet haar eene hand los, greep haar om het middel, en trachtte zijn mond op haar lippen te drukken.

Het jonge meisje gaf een kreet van afschuw — zij verweerde zich en trachtte Kempler uit alle macht van zich af te duwen — maar hij was sterker dan zij.

Plotseling vloog de deur opnieuw open.

Een jonge man met een gebruid, open gelaat, en helder blauwe oogen, trad het vertrek binnen, met zijn werkjas over den arm.

Hij bleef een oogenblik verbaasd staan, als begreep hij niet wat er voorviel, wierp toen met een gebrul van woede de jas neer, stormde op Kempler toe, vatte hem om het middel en hief hem als een kind van den grond op.

Het volgende oogenblik rolde Kempler als een aangeschoten haas in een hoek van het vertrek, vanwaar hij Jack Brunt met een blik vol machteloos haat ineengedoken bleef aanzien.

**De DUBEC No. 3 zijn zonder mondstuk en ook met goud
De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar**

HOOFDSTUK II.

NIEUWE VRIENDEN.

Het bleef eenigen tijd doodstil in het kleine vertrek, waar men nu niet anders hoorde dan het eentonig getik van het rad van het Morse-toestel.

Daisy had zich aan de borst van haar verloofde geworpen, die haar stevig omvat hield en een dreigenden blik wierp op Kempler, die langzaam overeind krabbelde, en zich daarbij aan den wand moest vasthouden.

De jonge machinist was de eerste die sprak.

— Ik heb dus goed geraden! gromde hij. Ik dacht al eenigen tijd, dat er iets met je was, Kempler, dat mij niet beviel! Het blijkt nu dat ik dat goed gezien heb! Nu heb ik je een ding te zeggen, man! Als je het nog eens waagt, dit meisje met een top van je vinger aan te raken, dan zal ik je neerslaan als een hond — en wat hardhandiger dan ik nu gedaan heb! Onthoudt mijn woorden, ik versta geen grappen! En maak nu dat je wekomt, want ik sta niet voor me zelf in.

Schoorvoetend, als een geslagen hond, wilde Kempler wegsluipen, maar nu riep Daisy uit:

— Welneen, Jack — hij mag niet gaan, hij moet dienst doen — heb je onzen vrijen middag vergeten?

— Dat is waar ook, meisje! riep Jack uit. Stel je voor, dat we dien schobbejak een vrijen middag gunnen, terwijl jij hier zou blijven zitten! Zeg hem gauw wat hij te doen heeft, en laat hem aan zijn lot over.

Kempler ging aarzelend voor de seintafel zitten en Daisy schoof hem een stapeltje papieren toe.

— Deze telegrammen moeten dringend naar Bismarck gezonden worden — deze twee naar Fargo, en de andere naar Superior City. Noteer, dat om drie uur het vierde baanvak vrij moet worden gemaakt voor een langen goederentrein van 30 wagens. Die gaat overmorgen met vee naar Chicago. Trein 2121 moet over drie uren passeeren met een kwartier vertraging. Zorg er dus voor, dat er op het baanvak van Fargo niets in den weg staat. Zij hebben zoeven vrij gegeven, maar er kan van de zijlijn nog wel wat komen. Dat is alles.

Kempler had zwijgend geluisterd, nu en dan geknikt en eenige korte aantekeningen gemaakt.

Daisy trad nu op een kast toe, nam er een kort

manteltje uit en een stroohoed, dien zij aan het elastiek aan den arm hing, greep Jack bij den arm en riep vroolijk uit:

— Nu ben ik tot je dienst, Jack! Tot morgenochtend ben ik vrij. Ik moet even aan den chef gaan zeggen, dat ik heenga.

Vroolijk verlieten de beide jongelieden het kantoor, zonder Kempler aan te zien, die hen een blik vol haat en wraakzucht achterna zond.

Daisy ging den chef rapport uitbrengen, de oude man knikte haar vriendelijk toe, en daarop snelden de beide jongelieden vroolijk over den mullen zandweg naar het op tien minuten afstand gelegen dorp, waar de ouders van Daisy en van Jack vriendschappelijk als burenen naast elkander leefden.

De jonge telegrafiste deelde haar verloofde mede, wat er zoeven geschied was, en deze luisterde met een ernstige uitdrukking op zijn jong gezicht, toe.

— Die Kempler mag wel oppassen! zeide hij, toen het jonge meisje had uitgesproken. Ik heb leelijke dingen uit zijn verleden gehoord en het schijnt dat hij dit baantje alleen door protectie heeft gekregen, ter wille van een ouderen broer die ergens in New-York zit en die een fatsoenlijk man moet zijn. Maar die Arthur is een schurk, die reeds eenige oplichtingen op zijn geweten moet hebben — en nog erger! Hij is bovendien een dronkenlap, en het is mij onbegrijpelijk, dat men hem zulk een verantwoordelijke betrekking als telegrafist kan toevertrouwen. Ik weet trouwens dat de chef hem een paar maal heeft gedreigd met wegzenden en den volgenden keer zal hij de daad wel bij het woord voegen! Maar laten wij nu niet meer over hem spreken, en liever van dezen heerlijken middag genieten.

— Waar zullen wij vanmiddag heengaan?

— Wij zullen onze paarden zadelen, als je het goed vindt en dan een bezoek brengen aan Jim Houston, onzen vriend de cow-boy, het is maar een kwartiertje rijden en van daar kunnen wij gezamenlijk een mooien tocht maken.

— Maar hij heeft immers zelf vrienden op bezoek, Jack!

— Je meent die twee Engelsche heeren, die

met een vliegtuig zijn gekomen?

— Ja, juist! Zullen zij het ons niet kwalijk nemen, als wij hem zoo plotseling op het dak komen vallen.

— Daar ben ik niet bang voor! riep Jack lachend uit.

Het zijn twee vriendelijke menschen en zij hebben al eens gezegd, dat de vrienden van Jim Houston ook hun vrienden zijn!

— Nu, laat ons dan maar gaan! Zij rijden toch zeker ook paard?

— Bijna zoo goed als cow-boys!

Onder het spreken hadden de beide jongelieden een eenvoudig huisje bereikt, dat op een klein, maar goed onderhouden erfje stond, hier en daar beplant met groenten.

Het was de woning van het echtpaar Brunt en de beide oudjes stonden reeds op den drempel van de deur, om hun eenigen zoon te verwelkomen.

Jack omhelsde zijn vader en moeder hartelijk, en daarop liepen de beide jongelieden om het huisje heen, teneinde in den stal hun paarden te gaan halen.

Paarden zijn nog altijd zeer goedkoop in deze streken, waar men vooral op de hulp, van deze vlugge viervoeters is aangewezen, om de lange afstanden te overwinnen en bijna iedere man of vrouw, die nog niet te oud is om in den zadel te zitten, heeft daar een paard, waarvoor van twintig tot vijftig dollar of als zij zeer duur zijn 80 dollar soms honderd betaald wordt, maar dit zijn uitzonderingen!

De beide verloofden zadelden ieder vlug hun paard en wierpen zich met een enkelen zwaai in het zadel, waarbij het jonge meisje tot meerder gemak, evenals een man schrijlings te paard zat.

Zij galoppeerden snel het dorp uit, sloegen een zijweg in, die alleen als zoodanig kenbaar was, doordat het gras er was platgetreden, en er wat lage heesters aan den rand waren geplant en die dwars door de heuvels liep.

Nu en dan kregen zij de rails te zien, die als zilver glinsterden in het licht van de zon en die zich als het ware een weg trachtten te banen om uit den ring van heuvels te geraken.

Na ruim een kwartier te hebben gereden, hielden zij hun paarden in voor een klein houten huis, eigenlijk niet veel meer dan een groot blokhuis, hetwelk terzijde van den weg te midden van een goed onderhouden akkertje was gelegen.

Aan de voorzijde was een soort afdak aangebracht, dat op vier palen rustte, en daaronder zaten aan een eenvoudige tafel drie mannen rustig hun houten pijpen te rooken.

Een daarvan was, zooals reeds aan zijn kleeding te zien was, een cow-boy.

Het was Jim Houston.

Hij was een boom van een kerel, door weer en wind gebruid en gekleed in een wijd lederen broek, afgezet met een reep hazewel, en die hem tot over de hielen hing, terwijl een blauw tricot zijn geweldige borst omsloot en zijn gespierde schouders goed deed uitkomen.

Een roode, groote zakdoek was losjes om zijn hals geknoopt en een vilten hoed met breeden rand achterop zijn hoofd geschoven.

Om het middel droeg hij, in een holster die aan een breeden, met koperen nagelknoppen versierden riem was bevestigd, zijn onafscheidelijke revolver, een Colt van onwaarschijnlijke afmetingen en die patronen verschoot waarmede Jim op een afstand van honderd pas een kogel door een eikenplank van 2 duim dikte wist te jagen.

De twee mannen, die bij hem zaten, zagen er geheel anders uit en hun heele uiterlijk bewees, dat zij in deze streek vreemdelingen waren.

Zij hadden beschaafde trekken en hun kleeding bestond in een lichtgrijze rijbroek, beenkappen van bruin juchtleider, een wit sporthemd en een slapen vilten hoed.

Ook zij waren met revolvers bewapend, want men bevond zich hier in een streek waar een weinig voorzichtigheid geen kwaad kon!

Houston was dadelijk opgesprongen en begon met zijn hoed te zwaaien, zoodra hij de beide ruiters zag aankomen.

Deze waren van hun paarden gesprongen, die zij snel aan een paal bonden, zooals die voor iedere woning daar ter plaats gevonden wordt, en snelden daarop Houston tegemoet, dien zij krachtig de hand drukten.

De beide vreemdelingen waren nu ook opgestaan en keken glimlachend bij dit tooneeltje toe.

Jim wendde zich tot zijn beide gasten en zeide:

— Ik geloof dat gij mijn twee vrienden reeds kent, nietwaar Graaf?

De aangesprokene knikte vriendelijk en zeide met een zuivere uitspraak van het Engelsch, welke aanstonds verried, dat hij niet in Amerika was geboren:

— Ik heb het genoeg al gehad, vriend Jim. Dacht ge, dat ik zoo spoedig de herinnering aan een aangename ontmoeting zou verliezen? Sta mij toe u opnieuw de hand te drukken, Miss Daisy! Gij ziet, dat ik u nog wel ken! En u ook, mijn waarde Jack! Gij komt juist van pas, want wij willen een wandelrit gaan maken. Is het niet waar, Charles?

De ander, die eveneens in zijn geheele voorkomen den Engelschman verried, knikte bevestigend en riep uit:

— Wij kunnen er dan een partij van vijf van maken! Hebt gij beiden den geheelen middag vrij?

— Ja, mijnheer! riep Daisy vroolijk uit. En wij denken er goed van te genieten! Het is een verrukkelijke dag en wij weten op een uur rijdens afstand in het bosch een heerlijke plek, waar wij kunnen picknicken.

Aldus werd besloten en nadat er eenige kleine manden met levensmiddelen en een paar flesschen wijn waren gevuld, nadat ook de paarden der gasten en van den cowboy waren gezadeld begaf de kleine stoet zich op weg.

Wie waren deze beide manen, waarvan er een door Jim met den titel van Graaf was aangesproken?

Niemand anders dan John Raffles, de genteleman-inbreker en zijn onafscheidelijke vriend Charles Brand!

Eenige jaren geleden reeds had Raffles, die toen onder den naam van Graaf Sunderham een reis door Amerika maakte, Jim Houston ontmoet en door een samenloop van omstandigheden waren beide mannen in de gelegenheid geweest, elkander een van die diensten te bewijzen, welke men nimmer vergeet, en waarbij het leven gemoeid is.

Geen van beiden had dit vergeten, en wanneer Jim Houston zich in Europa bevond, waarheen hij wel eens trok om zijn ongeëvenaarde kunsten als lasso-werper en paardentemmer in een circus te vertoonen, dan liet hij nooit na de kennismaking te hernieuwen.

John Raffles en Charles Brand hadden met hun electrisch gedreven vliegmaschine, den Duivel der Lucht, den tocht van Londen, over New-York en Chicago, tot in het hartje van Ohio gemaakt in iets meer dan 10 uren.

Het is waar, dat dit verborgen was gehouden voor hun vriendelijken gastheer, daar Raffles er niet op gesteld was, dat zijn geheim vroeger dan noodzakelijk, wereldkundig zou worden.

Gewone vliegmachines, die nog steeds met benzine gedreven werden, waren echter zelfs in deze streken zoo gewoon geworden, dat de daling van den Duivel der Lucht bijna ongemerkt had plaats gegrepen en niemand er al te veel aandacht aan had gewijd.

De machine was onderdak gebracht in een ruime schuur, die toevallig leeg stond, en daar was zij zoo veilig als men slechts verlangen kan, bewaakt als zij werd door Busto, een van Raffles' trouwe honden, die den tocht had medegemaakt.

Wat hem hier eigenlijk gebracht had, zou Raffles zelf moeilijk hebben kunnen zeggen.

Het was eenvoudig een zijner grillen geweest, die hem soms plotseling kon bewegen zonder klaarblijkelijk doel zijn motorboot zeeklaar te maken, in zijn auto plaats te nemen of in zijn wonderlijke vliegmaschine te bestijgen.

Zijn bestemming was hem dan onverschillig — de hoofdzak was, dat hij zich ergens anders heen begaf!

Het was slechts de lust om zich te verplaatsen, de hoop op avonturen die hem dan onweerstaanbaar aangreep en het hem onmogelijk maakte, te Londen te blijven.

Alleen het noemen van den naam van Jim Houston door Charles Brand, zijn trouwen vriend, was voldoende geweest, om hem op het denkbeeld te brengen, van dit „uitstapje”, zooals hij het noemde.

De vliegmaschine was in orde gebracht, en een uur nadat het besluit genomen was, was de „Duivel der Lucht” opgestegen om den tocht over den Oceaan te ondernemen.

En tot zijn groote verbazing had de brave cowboy op een goeden dag toen de duisternis reeds haar sluier over de aarde ging uitbreiden, een vliegmaschine aan den hemel zien verschijnen, die met verbazende snelheid naderde en zeer dicht bij zijn woning op een weiland neerstreek, en dat met zooveel zekerheid als een meeuw, die zich op het water liet neerglijden.

Nadat hij van zijn eerste verbazing bekomen was, heette hij zijn bezoekers hartelijk welkom en dadelijk werd alles in gereedheid gebracht om de gasten zoo goed mogelijk te herbergen.

Dat was nu drie dagen geleden gebeurd, en Raffles en Charles genoten ten volle van dit heerlijke, vrije leven in een prachtige natuur, in een streek, waar wild in overvloed was en waar zij zelfs na eenige uren reizens met den trein, naar hartelust op beren konden jagen!

Zij dachten niet meer aan het stoffige Londen en zij schenen zelfs de herinnering te hebben vergeten aan al hun opwindende avonturen.

De kleine ruitersstoet reed, soms in draf, maar meestal in galop langs den weg, die zich door de heuvels heen kronkelde, en die naar het woud voerde, hetwelk zich op eenigen afstand van Ellistown verhief en zich over grooten afstand uitstreckte.

Allerwegen waren de hellingen der heuvels bedekt met struikgewas en laag geboomte, dat hier en daar zoo dicht op elkaar stond, dat men er zich met behulp van het kapmes een weg zou moeten banen.

Na een rit van ongeveer een uur bereikten de ruiters onder vroolijk gekout een open plek in het bosch, waar zij afstegen, teneinde de mede-

gebrachte levensmiddelen op een klein houtvuurtje te bereiden, en ze, besproeid met een goed glas wijn, onder de hooge boomen te verorberen.

HOOFDSTUK III.

ONTSLAGEN.

Het was omstreeks half vijf in den middag, toen de deur van het kleine telegraafkantoor ruw werd opengeworpen en de oude Dick Harris, de stationschef, met een vuurrood gelaat binnentrad.

Op den drempel bleef hij verbaasd staan.

Voor het telegraaftoestel zat Arthur Kempler met het hoofd in de armen, die op de tafel waren uitgestrekt, rustig te slapen!

Op het geluid van de opengaande deur hief hij langzaam het hoofd op en keek met een lodderigen blik op.

Harris trad nu binnen, wierp den jongen man een verachtelijken blik toe, en riep:

— Is dat de manier, waarop je je dienst waarneemt, Kempler? Weet je wat er zooeven bijna gebeurd is?

De telegrafist ging overeind zitten en keek den stationschef zwijgend aan.

— Ja antwoord niet? Je weet dus niet, dat je verzuimd hebt, een telegram over te seinen, wat ik je hier heb binnengebracht? Het heeft maar een haar gescheeld, of er had een ongeluk plaats gehad! Er is een goederentrein van het zijspoor op het hoofdspoor overgebracht, om een lading in te nemen en de trein van drie uur 45 had tien minuten moeten stoppen, totdat de lijn weer vrij was! Maar jij hebt het telegram kalm laten liggen, — kijk, daar ligt het! — en als de goederentrein niet toevallig vroeger was afgeladen dan wij gedacht hadden, dan zou er een vreeselijke botsing hebben plaats gehad.

De jonge man was opgestaan, en keek met een duisteren blik voor zich uit.

Hij scheen niet al te vast op zijn beenen te staan en dit was niet ontgaan aan den scherpen blik van Dick Harris.

De chef was met een paar stappen bij hem, keek hem eenige oogenblikken strak aan en zeide toen kortaf:

— Je bent van heden af ontslagen, Kempler! Je bent weer dronken. Het gaat zoo niet langer. Ik durf de verantwoording niet op me nemen, als ik je nog langer houd. Pak je boeltje en maak dat je wegkomt. Als ik je hier vanavond nog zie, zal ik den chef waarschuwen, want eigenlijk ben ik zelf al in verzuim, door je niet dadelijk streng

te laten straffen wegens verzaking van je plicht, waardoor je een groot aantal menschenlevens in gevaar hebt gebracht.

Kempler deed een stap op den ouden man toe, met een blik vol haat en een oogenblik scheen het alsof hij Harris te lijf wilde gaan.

Maar deze was een breedgeschouderd man en ondanks zijn leeftijd zag hij er nog sterk genoeg uit.

En de blik uit de koele grijze oogen scheen den jongen man te temmen.

Hij boog het hoofd en mompelde tusschen de tanden: Het is goed — ik zal gaan. Ik hoop, dat ge er nooit spijt van zult hebben, Harris!

— Spijt? riep de stationschef woedend uit. Dacht je dat het mij ooit zou berouwen, zulk een hondsvod, en luilak, een dronkenlap te hebben ontslagen?

Er uit, of ik zal je er uit schoppen!

Harris maakte een beweging met zijn voet, die in alle talen der wereld dezelfde beteekenis heeft, en die Kempler tot meerderen spoed aanzette.

Hij verliet het vertrek en nogmaals trof een blik vol wraakzucht den chef.

Maar deze haalde de schouders op, wierp de deur achter den ontslagene in het slot en nam zelf voor het telegraaftoestel plaats.

Arthur Kempler had intusschen het kantoortje verlaten.

Op het smalle perron stond hij een oogenblik besluiteloos stil.

Toen scheen een plotselinge inval zijn oogen te doen flikkeren en zijn vuisten te doen ballen.

— Jullie sturen me hier weg? Jullie zouden mij tot armoede willen veroordeelen? Wacht maar! Ik zal binnenkort schatrijk zijn. Het is gelukkig, dat ik vandaag als telegrafist nog enkele berichten heb gekregen, die van belang kunnen zijn voor een van mijn vrienden! En we zullen ook eens zien, of het lieve duifje, of de schoone Daisy niet naar mij zal willen luisteren!

Hij verliet haastig het perron en sloop den korten weg naar het dorpje in.

Toen hij het kleine dorpsplein overstak, zag hij hoe de knecht van den sjerif bezig was een met lompe letters geschreven kennisgeving met een

paar spijkertjes te bevestigen aan den paal die voor het huis van zijn meester stond.

Door nieuwsgierigheid gedreven trad Arthur Kempler onwillekeurig naderbij en las met gedempte stem voor zich heen:

„DUIZEND DOLLAR BELOONING!

De rechtbank te Fargo looft duizend dollar uit aan dengeen die aanwijzingen doet, welke leiden tot de arrestatie van Frederik Moore, bijgenaamd „Black Fred”, die beschuldigd is van moord in zeven gevallen, steeds gepaard gaande met berooving. Hij is het laatst gezien op eenige mijlen ten Noord-Westen van Ellistown.

De Sherif.

Een oogenblik bleef Kempler stil voor het aankbiljet staan, als in gedachten verzonken.

Toen baande hij zich een weg door de nieuwsgierigen, die waren komen toelopen om te zien wat het biljet voor nieuws bracht, en haastte zich naar zijn woning.

Hij maakte een bundeltje van zijn kleeren in het eenvoudige kamertje, hetwelk hij gehuurd had, nam zijn revolver uit de lade van het penant kastje, laadde het wapen zorgvuldig en liet het in zijn zak glijden.

Toen zette hij zijn hoed op, wierp een paar geldstukken op tafel, scheen zich te bedenken, stak ze met een spottenden glimlach om zijn lippen weder in zijn zak en verliet haastig het vertrek.

Hij daalde behoedzaam de trap af, ging met zijn bundeltje kleeren onder den arm het huis uit, zonder dat men hem had gezien, of althans zonder dat men bijzonder acht op hem sloeg en ging daarna in den kleinen stal zijn paard zadelen.

Hij reed weder naar het station terug om daar het salaris te gaan ontvangen, dat men hem schuldig was.

De chef betaalde het hem zwijgend uit en zeide toen op ernstigen toon:

— Ik hoop dat je je leven zult beteren, Arthur Kempler — dat is alles wat ik je kan toewenschen.

Een hoonend lachje was het eenige antwoord.

Kempler wierp met een slag de deur achter zich dicht, maakte zijn paard los, sprong in den zadel en galoppeerde heen.

Het was nu ongeveer half zes in den avond.

Reeds naderde de zon de toppen der hoogste heuvelen.

De natuur was nu op haar schoonste, de vogels kwinkelderden, de bloemen geurden bedwelmend,

en op verren afstand kon men den prikkelenden geur ruiken van het hooi dat werd opgetast.

Maar Arthur Kempler scheen van dit alles niets te merken.

Met gebogen hoofd reed hij voort, schijnbaar in diepe gedachten verzonken.

Eensklaps echter hief hij het hoofd op, en bracht zijn paard met een ruk aan de teugels snel ter zijde van den weg achter een groot rotsblok.

Zijn geoeffend oor had in de verte vroolijke stemmen en gelach gehoord.

En blijkbaar stelde hij er volstrekt geen prijs op, op deze plek te worden gezien.

Hij steeg af, bond zijn paard aan een dikken tak vast, die uit de rots groeide, en verborg zich achter een klein boschje, door welks takkengewar hij een groot gedeelte van den weg kon overzien.

Enkele minuten later verscheen om een kromming van den weg een kleine groep ruiters — Kempler balde de vuisten, tot de nagels hem in het vleesch drongen en sissend kwam het over zijn lippen:

— Zij is het! En met hem! Wacht maar meisje — wij zullen zien wie de sterkste is! Je rijdt daar nu zoo vroolijk voorbij, lachend en opgewekt met den arm van je lief om je middel, maar spoedig zullen de kansen keeren. Dat zweer ik!

Op dit oogenblik reed het kleine groepje ruiters vroolijk en lachend voorbij.

Kempler keek het na, zoover hij het kon volgen, maakte toen zijn paard weder los en wierp zich opnieuw in den zadel.

Hij galoppeerde langs den ruw gebaanden weg.

Hij scheen niet beducht te zijn, dat hij zou verdwalen, want zonder een oogenblik te aarzelen, reed hij voort.

Hij steeg voor het eerst af bij een klein wijnhuis, hetwelk veel door cowboys bezocht werd, daar het op de grens lag van het reusachtige gebied, waar de ossen plachten te grazen, alvorens zij naar de stallen werden gedreven.

Na zijn paard te hebben vastgebonden, trad hij de kleine gelagkamer binnen, waar zich op dit oogenblik niemand bevond, uitgezonderd de waard, een ruwe Canadees, die in zijn jonge jaren zelf cowboy was geweest en die zijn spaarduiten in dit kleine kroegje gestoken had — geen slechte belegging overigens, want hij had het des daags druk genoeg, daar de cowboys er voor bekend staan, dat zij een zeer dorstig volkje zijn.

Kempler knikte den waard met een korte hoofdbeweging toe, bestelde een glas wijn, wat vleesch en brood en begon zwijgend te eten.

— Hoe kom je hier op dit uur verzeild, jonge man? vroeg de waard, die Kempler wel kende.

— Ik ben ontslagen en ga op een ander baantje uit, antwoordde Kempler kortaf.

— Ik zou vanavond maar niet veel verder gaan, want je kon wel eens in handen vallen van „Black Fred”. Heb je niet gehoord, dat hij gezocht wordt? Pas maar op, dat hij je niet uitkleedt!

Er vloog een zonderlinge glimlach om de dunne lippen van den ontslagen telegrafist, toen hij antwoordde:

— Ik zal wel goed oppassen! Maar ik geloof, dat Black Fred zijn tijd wel beter zou kunnen besteden, want als hij zou moeten bestaan van het uitplunderen van arme stakkers als ik — dan kon hij zijn beroep wel morgen vaarwel zeggen, en een eerlijk man worden.

Een oogenblik at hij weder voort, zonder dat er een woord gewisseld werd.

Toen vroeg hij als terloops:

— Black Fred is toch zeker niet dicht in de buurt!?

De waard antwoordde niet dadelijk, want hij wist, dat de muren ooren hadden en dat men er steeds op verdacht moest zijn, dat een van de „boys” van den bandiet in de buurt zwierven en luisterden.

Hij liet nu zijn stem tot een zacht gefluister dalen, wierp een schuwen blik om zich heen, en antwoordde daarop:

— Ik heb vandaag nog een paar van zijn kerels gezien, echte boeventronies. Ik vrees zelfs, dat ze mijn huis opnamen, maar de hemel bewaar me er voor, dat ik onvoorbereid bezoek van die schurken krijg! Zij staan voor niets en als je tegenstand biedt, steken ze je huis boven je hoofd in brand, na je eerst te hebben vastgebonden, zoodat je niet kunt vluchten! Dat is nog geen week geleden hier niet ver vandaan met den ouden Dave gebeurd, omdat hij weigerde de plek aan te wijzen, waar hij zijn geld begraven had. Die arme oude vrek is met al zijn hebben en houden tot asch verbrand!

— Zijn zij werkelijk zoo wreed? vroeg Kempler achteloos, terwijl hij bezig was zijn gebit met behulp van zijn vork te reinigen.

— Het zijn ware beesten, en wie in hun handen valt, mag van geluk spreken, als zij er het leven afbrengen.

— In welke richting heb je die kerels gezien? Deel het mij mee, dan kan ik een anderen weg inslaan.

— In de richting van Fargo — een kilometer of twee hier vandaan. Ik kwam juist van de stad terug, en ik heb mijn paard de sporen gegeven, daar ik volstrekt geen lust had op een paar blauwe boonen te worden onthaald.

— Ik dank je voor je inlichting! Nu weet ik tenminste waaraan ik mij te houden heb.

**Wilt U Uw vriend of U zelven
een welkom geschenk geven, koop dan een
blikken doos DUBEC van 50 of 100**

HOOFDSTUK IV.

EEN PLAN VAN BLACK FRED.

Toen Kempler zijn paard weder bestegen had om zijn reis voort te zetten, begon in het dal reeds de duisternis te vallen.

Alleen de toppen van de heuvels baadden nog in het gulden zonnelicht.

De waard stond op den drempel van zijn deur en keek den jongen man na.

Kempler reed gedurende eenigen tijd in westelijke richting, maar zoodra het wijnhuis aan zijn oog onttrokken was, wendde hij den teugel en sloeg den weg naar Fargo in.

Geruimen tijd galoppeerde hij zoo voort, nu eens te midden van zware, kaarsrechte dennenboomen met stammen van een meter en meer dikte dan weer over de golvende weiden.

Maar eensklaps deed een kreet van een prairiehond hem verschrikt zijn paard inhouden.

De kreet werd aanstonds beantwoord en het volgende oogenblik stonden er drie ruiters op zijn weg, die als uit den grond gerezen schenen te zijn.

Zij droegen ruwe, wijde broeken van geloooid leder met roode wol bestikt, roode sporthemden, waarover een los buis en op het hoofd een vilt-hoed met breeden rand, dien zij diep in de oogen hadden getrokken.

Het onderste gedeelte van hun gelaat, tot half weg den neus, was verborgen door een driehoekig opgevouwen zakdoek, dien zij om het hoofd hadden geknoopt, zoodat alleen hun oogen zichtbaar waren.

Zij droegen een kort geweer aan den riem over de schouders en in de rechter hand hadden zij een zware revolver, die op de borst van Kempler was gericht.

Als uit brons gehouwen stonden daar de drie sombere gedaanten in de steeds dichter wordende duisternis.

Toen klonk het kort bevel:

— Hands up!

— Glimlachend stak Kempler beide handen boven zijn hoofd, terwijl hij de teugels los liet, maar toen een der bandieten naderde, om hem te onderzoeken, vroeg hij rustig:

— Gij zijt zeker lieden van „Black Fred“?

— Wat raakt je dat? riep een der kerels op ruwen toon. Praat niet te veel, want het zou je kunnen berouwen!

— Ik heb integendeel heel wat te praten — maar niet met u! Ik wil met uw chef spreken, want ik heb een prachtig plan voor hem.

De bandieten schenen elkander met de oogen te raadplegen en besluiteloos wat te doen.

Blijkbaar geloofden zij aan een valstrik.

Kempler zag aanstonds welken indruk zijn woorden gemaakt hadden en vervolgde haastig:

— Ik spreek in vollen ernst! Als ge mij wantrouwt, kunt ge mij knevelen en boeien! Er valt van mij trouwens niets te halen, want ik heb niet meer bij mij dan een week loon als telegrafist, mijn revolver, en wat oude kleeren. En ik herhaal jullie dat ik Black Fred over een zaak moet spreken, die u allen — en mij natuurlijk ook twintig- of dertigduizend pond sterling kan opbrengen!

Tegelijkertijd slaakten de drie roovers een woesten kreet van hebzucht, maar waarin nog altijd ongeloof en wantrouwen weerklonk.

Toen echter riep een hunner uit:

— Wij kunnen het immers altijd probeeren! Begin met hem zijn revolver af te nemen, zijn handen op zijn rug te binden en hem te blinddoeken. Als hij ons bedrogen heeft, is het nog altijd tijd genoeg om hem een kogel door den kop te jagen!

— Bravo! Zoo mag ik het hooren! riep Kempler met een hatelijk lachje uit. Ik geloof nu wel dat mijn plan zal slagen. Mijn revolver zit in mijn rechter zak. Haast u maar wat, want ik verlang er naar tegenover den aanvoerder te staan!

De bandieten bedachten zich niet langer.

Terwijl de beide anderen Kempler met hun revolvers in bedwang hielden, reed de derde bandiet op hem toe, nam hem zijn revolver af en liet deze in zijn zak glijden.

Vervolgens kreeg hij bevel zijn handen over den rug te kruisen, waarop zijn polsen met touwen stevig werden vastgemaakt.

Tenslotte werd hij geblinddoekt.

Toen dit alles gereed was, hernam Kempler:

— Slechts een vraag — is het kamp ver van hier?

— Hoogstens een kwartier rijden, antwoordde de bandiet die hem geblinddoekt had.

— Zooveel te beter, want ik verlang er naar met Black Fred te spreken!

— Op weg dan! En doe uw gebed maar vast, in geval gij ons voor den mal mocht hebben gehouden. De chef verstaat op dat punt geen gekscheren!

Eenige bandieten grepen het paard van Kempler bij de teugels en stapvoets werd nu de terugweg aanvaard.

Nu en dan trachtte een der roovers Kempler aan het spreken te krijgen, maar deze antwoordde steeds onveranderlijk met denzelfden hatelijken glimlach om de lippen:

— Ik kan het alleen aan Black Fred zeggen. Wacht nog maar eenige minuten — dan zult gij het wel vernemen!

Het laatste gedeelte van den tocht werd in volkomen stilzwijgen afgelegd.

Toen hoorde Kempler een vreemde stem die riep:

— Hallo! Wat moet dat beteekenen? Wat is dat voor een maskerade?

— Dat zul je straks zelf wel merken, Tom! schreeuwde een der bandieten. Laat ons door — wij moeten naar den chef!

De man die zooeven de vraag had gesteld, scheen dus een schildwacht te zijn die het kamp tegen een overval moest beschermen.

Nog vijf minuten reden zij voort en toen voelde Kempler hoe de touwen om zijn polsen werden losgeknoopt en de blinddoek van zijn oogen werd gedaan.

Met knipperende oogen staarde hij eenigen tijd om zich heen, want hij bevond zich temidden van een kring kampvuren, waaraan op zijn minst 50 kerels met een meerendeels afstootelijk uiterlijk waren gelegerd.

Sommigen lagen op hun rug een pijp te rooken, anderen speelden kaart en ook hoorde men hier en daar het zachte tokkelen van een soort gitaar met korten steel.

Het kamp bevond zich in een soort rotskloof, en een overval zou hier zeer moeilijk zijn, tenzij er verraad in het spel was, want er waren uitwegen genoeg, die allen goed bewaakt werden, en wie van de aanwezigheid van het kamp niets wist, zou het daar zeker nooit zoeken, waar de gloed van de vuren pas op zeer korten afstand te ontwaren viel.

Dicht bijgedreven stonden de vijftig paar-

den, slechts van het zware zadel ontdaan, en die rustig op het korte gras van een open plek in het woud stonden te knabbelen.

Zij waren geen van alle vastgebonden, want zij konden toch niet wegloopen en zouden trouwens terugkeeren op het eerste fluitsein van hun meester.

Toen Kempler aan het rossige licht gewend was en recht voor zich uitkeek zag hij in het gelaat van een man van reusachtigen lichaamsbouw met schouders als van een stier, borstelige wenkbrauwen, die veel op scheerkwasten van zwart haar geleken, en een ruw gemeen gezicht, waarop de laatste hartstochten stonden te lezen.

Deze man was Black Fred, de aanvoerder van de rooverbende, welke sedert eenige weken den omtrek onveilig maakte, de bewoners brandschatte en voor geen enkele misdaad hoe vreeselijk ook, terugdeinsde.

Black Fred keek wijdbeens staand en met de beide vuisten in de zijde gesteund, Kempler eenigen tijd strak aan, zonder een woord te spreken, terwijl hij een strootje tusschen zijn tanden vermaalde.

De gloed van het vuur bescheen zijn gelaat en Kempler moest bij zichzelf erkennen, dat hij zelden zulk een schilderachtige, maar tevens schrik-aanjagende verschijning had gezien.

Eindelijk opende Black Fred den mond om te vragen:

— Wie zijt gij? Hoe komt gij hier? Wat wilt gij van mij?

— Ik ben Arthur Kempler, ik was telegrafist op het station van Ellistown, ik ben een paar uur geleden ontslagen wegens een vergissing, ik heb me op weg begeven om u te zoeken, ik ben door drie van uw mannen aangehouden en ik kom u het middel aan de hand doen om 600.000 dollar te rooven, bij welke gelegenheid ik tevens mijn persoonlijke wraak kan koelen.

— Het is even kort als duidelijk! Zoo mag ik het hooren! riep Black Fred uit, wiens donkere oogen als die van een roofdier schitterden. Kom van uw paard en deel ons de bijzonderheden mee!

Kempler liet zich van zijn paard glijden, dat zich aanstonds zonder eenig bevel te behoeven af te wachten, bij zijn makkers ging voegen.

Black Fred keek hem nogmaals aandachtig aan, nam toen plaats op een afgehouden boomstam, dicht bij een der kampvuren, wees Kempler op een anderen omgehouden stam en zeide toen kortaf:

— Vertel maar op!

Kempler wierp een vluchtigen blik op de twee kerels die naast Black Fred zaten en die blijkbaar zijn luitenants waren en begon toen:

— Zooals ik zeide was ik telegrafist aan het station van Ellistown, dat hier omstreeks tien mijlen vandaan ligt.

— Ik ken de plaats! zeide Black Fred kortaf.

— Daar is ook een jong meisje werkzaam, zeer schoon, en dat ik tot mijn vrouw — of iets dergelijks begeer! Zij wees mij echter af en gaf aan een ander de voorkeur. Ik heb gezworen hem te dooden en haar te rooven!

— Dat is dus het persoonlijke gedeelte! hernam Black Fred, terwijl hij een diepen haal aan zijn pijp deed en met een licht fronsen van zijn zware wenkbrauwen. Dat is uw eigen zaak en wellicht hadt gij beter gedaan eerst met het geldelijke te beginnen!

— Daar kom ik nu aan toe. Toen ik vanmiddag voor de seintafel zat, kreeg ik bericht, dat er overmorgen, dat is Maandag, des middags een trein met een lading goud van Chicago naar Portland zal worden gezonden.

Die trein wordt omstreeks 4 uur 's middags, misschien iets vroeger, te Ellistown verwacht. . . .

— En staat hij daar stil? riep Black Fred uit, terwijl hij zijn brandende oogen op het gelaat van den spreker vestigde.

— Neen — hij rijdt door!

— Hoe wilt gij dan voor den duivel, dat wij ons voordeel zullen doen met de wetenschap, dat er een goudtrein passeert? riep Black Fred op dreigenden toon.

— Als gij mij even laat uitspreken, hernam Arthur Kempler kalm, zal ik u zeggen, wat gij aan die wetenschap hebt! Wil de trein passeeren, dan moet het spoor natuurlijk vrij zijn. De goudtrein volgt niet het hoofdspoor, maar over eenigen afstand het parallelspoor. Als die lijn vrij is, gaat natuurlijk alles goed, maar als wij veronderstellen, dat er een paar waggons staan. . . .

Eenige oogenblikken bleef het doodstil.

Black Fred staarde Kempler aan, alsof hij tot in het diepst van zijn ziel wilde lezen.

Toen stond hij op, kwam langzaam op den jongen man toe en klopte hem op den schouder,

terwijl hij zeide:

— Gij hebt een goed hoofd! Ik geloof, dat ik u begin te begrijpen! En — zoudt gij denken, dat er waggons op de lijn staan Maandag?

— O, die zijn er zeker, maar men zal ze natuurlijk tijdig weghalen! Als het niet tijdig kan geschieden, wordt er een telegram afgezonden naar het voorafgaande station, om den goudtrein vast te houden, tot de lijn vrij is.

— Hoe moet dat dan?

— Nu, als het telegram niet wordt afgezonden, laat men natuurlijk den trein passeeren!

— Wie moet dat seinen?

— Het meisje waarover ik zoeven sprak!

— Gij wilt dus. . . .

— Ik wil haar ontvoeren, en haar dwingen eerst te seinen, dat de lijn vrij is!

Het bende hoofd slaakte een waar gebrul, greep Kempler bij beide schouders vast en schudde hem heen en weer alsof hij een jonge hond was, hetgeen waarschijnlijk bij hem een bewijs van groote tevredenheid was.

Zijn oogen glommen als kolen in zijn wreed gelaat, toen hij uitriep:

— Gij zijt onze man! Als de zaak slaagt, zijn wij voor langen tijd geborgen! Gij zegt immers, dat het telegram door uw handen is gegaan?

— Ja, ik heb het persoonlijk opgenomen.

— Een vergissing is uitgesloten?

— Absoluut! De orders waren formeel!

— Er is toch weinig personeel aan het station?

— Twee of drie mannen, behalve de telegrafiste!

— Zouden wij er dicht bij kunnen komen, zonder dat men ons ziet?

— Gemakkelijk! Ik zal u trouwens den weg wel wijzen! En als ge mij soms mocht wantrouwen, dan neemt ge mij maar in uw midden en schiet mij neer, bij het eerste verdachte teeken.

— Dat zouden wij zonder uw opmerking ook wel gedaan hebben, jongetje, zeide het bende hoofd koeltjes. Gij blijft nu natuurlijk bij ons en wij zullen nog hedenavond ons plan opmaken!

DUBEC

Geen ander merk telt zooveel trouwe rookers

HOOFDSTUK V.

DE ONTVOERING.

Twee dagen waren voorbijgegaan sinds het ontslag van Arthur Kempler.

Het was omstreeks twee uur in den middag, toen een groep ruiters ongeveer 30 man sterk, allen op kleine, maar zeer sterke en vlugge paarden gezeten en tot de tanden gewapend met revolver, geweer en bowie-mes, de hellingen afdaalde van de heuvels, die zich ten Noordwesten van Ellistown verheffen.

Het was de bende van Black Fred.

Geheel vooraan reden vier mannen, die als het ware de voorhoede vormden.

Het was hun taak bij iedere verdachte verschijning door een afgesproken teeken het gros van den troep te waarschuwen, zoodat deze zich op alles konden voorbereiden.

Veel gevaar bestond hier niet voor, want ten eerste was de streek slechts zeer schaars bevolkt, en ten tweede bevond de ruitertroep zich nog ver buiten de weinige gebaande wegen.

Misschien zouden zij nu en dan een jager tegenkomen, die hier zijn geluk beproefde of een strikzetter, maar daarvan behoeften zij geen gevaar te duchten.

Zij wisten maar al te goed, hoezeer zij in de geheele buurt gevreesd waren!

Er zou minstens een troep gewapende mannen van vijftig personen noodig zijn om hun het hoofd te kunnen bieden.

Een honderdtal meter achter deze voorhoede reed het bendehoofd en naast hem Arthur Kempler.

Aan diens andere zijde reed een der luitenants van Black Fred, en deze beiden hielden den gewezen telegrafist, zonder dat dit echter opviel, goed in het oog, gereed om hem bij het eerste teeken van verraad aanstonds neer te schieten.

Kempler was echter geen domoor!

Hij bemerkte zeer goed, dat men hem nog steeds wantrouwde, maar hij glimlachte slechts flauwtjes om zich heen, en dacht slechts aan zijn wraak en aan het goud, waarin hij zich spoedig zou kunnen wentelen.

Er werd niet veel gesproken, want het was zaak, dat iedereen goed uitkeek.

Men kwam nu in een vrij gevaarlijke streek, gevaarlijk althans voor de bandieten, want de geheele terreingesteldheid leende er zich uitstekend toe om hier hinderlagen te leggen.

Ontzaggelijke rotsblokken, waarachter zich wel een halve compagnie had kunnen verschuilen, dichte boschjes, nauwe rotsklooven, van welker randen men zou kunnen worden neergeschoten, zonder den tijd te hebben om zich te verweren, vormden even zoovele vallen, waarin de bandieten gevangen zouden kunnen worden.

Telkens als zij zulk een val zouden passeeren, hield de hoofdtroep stil, teneinde de voorhoede gelegenheid te geven, zich te overtuigen, dat alles veilig was.

Dan klonk de kreet van den steenadelaar, ten bewijze, dat de weg vrij was, en dadelijk werden de paarden weder in stap gebracht, want op deze gevaarlijke hellingen viel aan galoppeeren niet te denken.

Er werd weinig gesproken en men hoorde niets anders dan het kraken van de zadels, het ramelen der ijzeren bidden, en nu en dan den ruwen kreet, waarmede een der bandieten zijn paard aanspoorde.

Bij de nadering van Ellistown werden de veiligheidsmaatregelen nog verdubbeld.

Men moest nog een heuvelketen overtrekken en dan zou de troep in het gezicht komen van liet kleine station.

Allen stegen af en nu werd er krijgsraad gehouden.

— Het is het beste, dat hoogstens zes onzer verder gaan, chef! begon Kempler. Ik weet een omweg, waardoor wij het station ongemerkt kunnen bereiken, na de spoorbaan te zijn overgestoken. Als wij daar met 30 man komen aanzetten dan zouden wij elkaar maar in den weg loopen en zeer waarschijnlijk gezien worden! Men zou de cow-boys te hulp roepen, misschien zelfs wel de troepen uit het naburige fort en dat zou ons wel eens kunnen bezuren!

Black Fred dacht even na en zeide toen kortaf;

— Je hebt gelijk! Jij kent hier het best den weg

en moet dus die vijf mannen aanvoeren. Je rooft eerst het meisje, na haar te hebben gedwongen het telegram te verzenden, wij zullen hier op je terugkomst wachten, en daarop het overige van ons plan ten uitvoer brengen.

— Afgesproken chef! riep Kempler uit. Ik zal u bewijzen, dat ge mij volkomen kunt vertrouwen. Als alles goed gaat, zijn wij binnen een half uur terug.

— En weet gij zeker, dat men u niet zal kunnen zien?

— Niet voor op het laatste oogenblik. En als wij daar met zes goed gewapende mannen komen, dan valt er niet aan te denken, een tegenstand te bieden. Het is op dit oogenblik zeer stil op het station en behalve de chef, een oude man, zijn er hoogstens nog een of twee personen. Het wordt pas een weinig drukker tegen het oogenblik waarop de personentrein uit Fargo moet aankomen.

— Zooveel te beter! Ik hoop, dat gij het zult kunnen opknappen, zonder gezien te worden want des te beter zal de rest van ons plan slagen.

Kempler had zijn horloge geraadpleegd.

— Dan moeten wij niet te lang treuzelen, zeide hij. Over 5 kwartier moet de goudtrein passeeren.

— Begeef je dan aanstonds op weg! beval Black Fred. Je kunt Grey Fox, Mike Flannagan en King Dick meekrijgen — dat zal wel voldoende zijn! Zij zijn zoo vlug als water en zoo slim als vossen! En als er soms met het mes gewerkt moet worden — daarvoor schrikken zij niet terug!

— Dat zal waarschijnlijk niet noodig zijn! zeide Kempler met zijn hartelijken glimlach weder om de lippen.

De vier aangewezen mannen waren weder te paard gestegen, hadden hun revolvers nagezien en wachtten tot Kempler hun zou voorgaan.

Deze wierp zich op zijn beurt in den zadel, wuifde de achterblijvenden nogmaals toe, en dreef toen zijn paard in een smallen, hollen weg, die in een grooten boog om het station heenvoerde en slechts aan weinigen bekend was.

Er werd niet gesproken en alleen maar scherp uitgekeken.

Na ongeveer tien minuten rijdens werd de spoorbaan bereikt, maar de bandieten behoefden niet te vreezen, dat zij vanuit het station gezien zouden worden, want de lijn maakte op honderd meter afstand van daar een tamelijk scherpe bocht.

Zij dreven hun paarden over de rails en zetten aan de overzijde van het dubbele spoor hun tocht voort.

Het werd nu zaak om voorzichtig te zijn, want men naderde het dorp.

Op bevel van Kempler splitste het groepje zich in tweeën om minder opzien te baren.

Kempler voerde de bandieten langs een smal pad, aan weerszijden door hoog kreupelbosch begrensd, tot zeer dicht bij het kleine station.

Hier liet hij zijn mannen afstijgen en een hunner bij de paarden blijven.

Met de drie overigen drong hij tot diep in het kreupelhout, hetwelk langs de spoorbaan groeide.

Nog had niemand het gezien en het geluk was hun dienstig, nu het dorp op ruim tien minuten gaans van het station was gelegen en voor het oog verborgen door het dichte geboomte dat hier allerwegen welig opwies.

De vier schurken slopen achter eenige bergloodsen, voorbij een groep sintels en steenkolen, en snelden tenslotte aangevoerd door Kempler op de achterzijde van het telegraafkantoortje toe.

Op het perron was geen levende ziel te zien.

Heel in de verte was een man bezig met het kloppen van de wielen van een aantal goederenwagens, die op een zijspoor stonden en de chef, de oude Dick Harris, zat waarschijnlijk in zijn eigen kantoortje.

Boven hunne hoofden liepen de draden van de telegraaf, die als zilver in het zonlicht schitterden en door den wand van het telegraafkantoortje verdwenen.

Het kleine houten huisje stond geheel afzonderlijk en men kon er aan alle kanten omheen loopen.

Kempler legde zijn vinger op zijn lippen en wenkte toen, dat de overigen moesten blijven waar ze waren.

Hij sloop naar de deur, die zich terzijde van het houten gebouwtje bevond, luisterde aandachtig en bracht toen zijn oor voor het sleutelgat.

Toen richtte hij zich met een valschen lach op zijn smal gelaat weder op, en keerde naar zijn medeplichtigen terug.

Hij liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen en zeide:

— Zij zit voor haar tafel een boek te lezen met het hoofd in de handen gesteund. Jij Flannagan loopt aan den anderen kant om het kantoortje heen en vat voor het raam post als zij soms daardoor heen mocht trachten te vluchten. Ik zal het eerst de deur openen. Ik zal de deur open laten staan. Zij kent mij en zal waarschijnlijk niet dadelijk argwaan koesteren.

Blijf dicht bij de deur staan en tred onmiddellijk binnen als ik fluit.

De roovers knikten ten bewijze dat zij het begrepen.

Flannagan verdween om den hoek van het huis-

je en tegelijkertijd opende Kempler de deur en trad binnen.

Daisy hief dadelijk het hoofd op en er verscheen een verschrikte, en tevens ongeduldige uitdrukking op haar gezichtje.

Zij keek Kempler even met strakken blik aan, en zeide toen:

— Wat komt gij hier doen, Kempler? Ik zou u raden spoedig weer heen te gaan, want over een uur komt Jack terug met trein No. 2121 en gij weet dat dat voor u wel eens minder aangename gevolgen kon hebben.

Kempler werd beurtelings rood en bleek, en beet zich op de lippen.

Toen plooidde hij zijn gelaat tot een glimlach die hem nog afstootelijker maakte en zeide op zoetsappigen toon:

— Hoe nu, mijn duijje? Nog altijd boos op me? Heb ik het geheel en al bij je verbruid?

— Daarop heb ik je maar een ding te antwoorden, Arthur Kempler — ik veracht je, en ik verzoek je om onmiddellijk heen te gaan.

Met een onwillekeurig beweging had het jonge meisje de hand uitgestoken naar de karwats, die naast haar lag, en nu pas zag Kempler, dat zij haar rijlaarzen droeg en gespoord was.

Op de seintafel lagen haar handschoenen van geel leder met groote kappen.

Waarschijnlijk had zij dien middag weder vrij, nadat de No. 2121 zou zijn aangekomen en zou zij met Jack Brunt een rijtoer gaan maken.

Deze gedachte bracht Kempler tot razernij en hij had de grootste moeite zijn kalmte te bewaren en zich niet aanstonds te verraden.

Hij wist zich echter te beheerschen, wierp tersluiks een blik op de klok, die tegenover de deur aan den wand hing, en begon toen op rustigen toon, zonder een oog van het jonge meisje af te wenden.

— Gij hebt zeker vrij vanmiddag?

Daisy haalde onverschillig de schouders op.

— Als gij het weten wilt — ja! antwoordde zij kortaf.

— Maar gij wacht natuurlijk tot trein 2121 binnen is?

Het jonge meisje spitste de ooren.

Er was iets in den klank van Kempler's stem dat haar opmerkzaam maakte, en zij gevoelde een onbestemde vrees, zonder daarvan den aard te beseffen.

Langzaam antwoordde zij:

— Ja — ik wacht op trein 2121.

— Die komt immers over een uur aan?

— Dat heb ik u zooeven al gezegd!

— En — ongeveer een kwartier voor de per-

sonentrein passeert er nog een andere, nietwaar — een trein die niet in het spoorwegboekje voorkomt?

Daisy antwoordde niet, maar stond op, terwijl haar blikken iets schenen te zoeken.

Maar zonder zich van zijn plaats te verroeren, ging Kempler op denzelfden gedempten onheilspellenden toon voort:

— Blijf rustig zitten. Gij kunt mij ook zoo wel antwoorden. Gij zoekt toch niet naar uw revolver? Die ligt daarginds bij uw hoed! Ja, by Jove! Gij kijkt er toch wel naar! Wat wilt gij van dat wapen?

Onder het spreken had hij een stap terzijde gedaan en zonder zijn oogen van het jonge meisje af te wenden, had hij het wapen van tafel genomen, even tusschen zijn vingers heen en weer laten schommelen, en toen in zijn zak laten glijden.

Daisy was zeer bleek geworden en staarde Kempler met groote, wijd geopende oogen aan.

— Wat heeit dat te beteekenen? vroeg zij op heeschen toon.

— Dat zult gij aanstonds wel merken, mijn duijje! Gij hebt mij echter nog geen antwoord gegeven op mijn vraag van zooeven! Ik vroeg, of er voor trein 2121 niet nog een andere trein moet passeeren?

— Wat raakt u dat? vroeg Daisy, terwijl zij het hoofd met een ruk ophief.

— O, het raakt mij bijzonder veel! Gij wilt mij niet antwoorden. Nu, dat behoeft ook niet, want ik weet het!

Een oogenblik was het stil in het kleine vertrek, en men hoorde niets dan het eentonig tikken van de klok en de gejaagde ademhaling van het jonge meisje.

Toen ging Kempler voort:

— Zeg mij eens — die extra trein rijdt immers hier voorbij? Wilt gij weer niet antwoorden, dan zal ik het voor je moeten doen, ja, die trein rijdt hier voorbij.

Een oogenblik achtte hij en vervolgde toen:

— Gij weet natuurlijk dat er een goederenwagen op het parallelspoor staat?

Daisy knikte zonder een woord te spreken.

— Hebt gij al geseind, dat de lijn vrij is?

Tegelijkertijd wierp Kempler een blik op de seintafel en het toestel en daar ontving hij als deskundige reeds het antwoord op zijn vraag — het telegram was nog niet verzonden — het laatste telegram dat uit dit vertrek geseind was, had op iets geheel anders betrekking.

Daisy had zijn blik gevolgd, en stond daar nu onbewegelijk, met strakke lippen en bleek als een beeld.

Toen vermande zij zich en zeide, terwijl zij Kempler met een vasten blik aanzag:

— Ik ga aanstonds seinen, dat men... den trein waarvan gij spreekt aan het vorige station een kwartier moet vasthouden, tot het parallelspoor is vrij gemaakt.

— Neen — dat zult gij niet! hernam Kempler koeltjes.

Met een sprong was het jonge meisje bij de seintafel, maar daar blikte zij in den loop van een zware revolver, die door het venster gestoken werd, en tegelijkertijd was Kempler bij haar, en vatte haar om het middel.

Hij floot en aanstonds traden Mike en King Dick het vertrek binnen met de revolver in de vuist.

— Gij ziet dat de overmacht een weinig te groot is! riep Kempler spottend uit. Doe nu wat ik u zeg. Ga daar zitten en sein naar Blissfield, het vorige station, dat de lijn vrij is!

Het jonge meisje gaf een kreet van afschuw, en staarde Kempler aan alsof zij een geest zag.

— Ik zou de lijn vrijgeven? riep zij uit. Zijt gij krankzinnig? De goudtrein — want ik zie nu, dat gij het weet — zou op den goederenwagen loopen, die niet meer op tijd zou kunnen worden weggehaald, daar hij ver van hier staat, en er zou een vreeselijke botsing plaats hebben!

— Dat is juist wat ik wensch! zeide Kempler op ijskoude toon.

— Ellendeling! Vergeet je dan dat er menschen op dien goudtrein zijn. Weet je niet dat er een machinist, een stoker, een hoofdconducteur en tien beambten met dien trein meerijden?

Kempler haalde de schouders op.

— Dat zijn zaken, waarmede ik mij niet bemoei, ging hij voort. Allicht blijven er eenige van leven — zooveel te erger, voor hen die er aan moeten gelooven. En nu vlug wat!

Tegelijkertijd werden twee revolvers op de borst van de jonge telegrafiste gericht.

Een vreeselijke tweestrijd spiegelde zich op haar jong gelaat af, maar toen scheen zij een besluit te hebben genomen.

Zij keerde zich zwijgend om, legde den vinger op den toets van het Morse-toestel, en stelde zich in verbinding met haar collega van het station Blissfield.

Maar nauwelijks was zij even aan den gang, of Kempler die haar niet uit het oog had verloren, sprong op haar toe, greep haar met den linkerarm om het middel en schreeuwde:

— Ik had het moeten raden! Je tracht mij te bedriegen!

Nog onder het spreken greep zijn rechterhand

naar het toestel en terwijl het meisje tegenworstelde, werd het noodlottig telegram door den booswicht verzonden!

Een kwartier later zou de goudtrein Blissfield passeeren, en daar de seinen op veilig zouden staan voor het volgend blok, zou hij met volle kracht naar Ellistown voortstoomen, en zich te pletter loopen.

Daisy wilde schreeuwen, om hulp roepen, maar King Dick sprong toe, en legde haar zijn reusachtige zware hand op den mond.

Het ongelukkige meisje beet en schopte, worstelde als wanhopig om los te komen, want nu pas begreep zij het doel van Kempler!

Niet dan met de grootste moeite slaagden de bandieten erin Daisy te knevelen en te binden.

Haar prachtig haar was in de worsteling los gegaan — maar dwars over het gelaat van Kempler liep een bloedige striem! Want toen zij zich even had weten los te rukken, had het jonge meisje haar karwats gegrepen en die den schrik met kracht over het gelaat gehaald.

Maar nu was zij weerloos....

Haar mond was gekluisterd — hare kleine handen waren op den rug samengebonden.

Kempler bette zijn bloedend gelaat met zijn zakdoek, wierp het meisje een woesten blik toe en hief dreigend een vuist tegen haar op, terwijl hij uitriep:

Dat zal ik je betaald zetten, duivelin! Maar eerst zul je de mijne worden! Dan zal ik je als een vod wegwerpen en mag Jack Brunt met je doen wat hij verkiest! Maar of hij je dan nog tot zijn vrouw zou begeeren, zou mij verwonderen, haha!

Een oogenblik leek het of het ongelukkige meisje in zwijm zou vallen. Zij wist zich echter uit alle macht te beheerschen en wierp Kempler een blik toe, vol haat en verachting, die hem bijna zijn bezinning deed verliezen.

Hij wendde zich haastig af, en beval op korten toon:

— Weg met haar! Wij moeten ons haasten.

De twee bandieten grepen het meisje aan, sleurden haar naar buiten en sleepten haar snel in het kreupelgewas.

Nog steeds lag het perron daar geheel verlaten.

In de verte was de arbeider nog steeds bezig met zijn wagon en van den chef was niets te zien.

Kempler sloot behoedzaam de deur van het kantoortje achter zich, wierp een blik om zich heen en was op zijn beurt met een enkelen sprong in het kreupelhout.

Flannagan, een kerel als een boom, had het meisje ruw over zijn schouders geworpen, en

hardlopend, bereikte het kleine groepje ongehinderd de paarden.

Kempler wierp zich in den zadel. Daisy werd

dwars over den rug van het paard voor hem gelegd, en daarop galloppeerden zij zoo snel zij konden weder naar de plek der samenkomst terug.

HOOFDSTUK VI.

EEN ONVOLTOOIDE WAARSCHUWING.

Omstreeks denzelfden tijd kwamen van den anderen kant van het dorp drie ruiters aan galoppeeren.

Het waren Raffles, Charles Brand en hun ruwe, maar brave gastheer Jim Houston.

Zij waren op weg naar Daisy O'Conner, ten einde haar gezelschap te houden totdat haar verloofde zich bij haar zou voegen, daar zij wisten, dat zij na twee dagen en twee avonden inspannenden dienst wegens het vertrek van Kempler een deel van dien middag vrijaf zou hebben, terwijl Jack Brunt als naar gewoonte in Ellistown een trein zou overblijven, hetgeen hem enkele uren vrijheid verschafte.

Vroolijk pratend reden de drie mannen voort, tot zij vlak bij het kleine perron, dicht bij een der bergloodsen van hun paarden sprongen, welke zij aanstonds vastbonden.

— Het is merkwaardig, zoo stil het hier meestal is, merkte Charles Brand op.

— Dat is meestal zoo, mijnheer, riep Houston uit. Alleen als wij midden in het slachtseizoen zitten, gaat er hier wat meer om, want dan moet al het vee vervoerd worden, en komen de leege wagens telkens terug om opnieuw geladen, weer weg te rijden. Dan is er ook veel meer personeel, allemaal losse werklieden uit Bismarck of Fargo, die hier hun broodje komen verdienen. Maar in dezen tijd van den zomer doen wij het heel kalmpjes aan, en de oude Dick kan het dan met een paar man gemakkelijk af.

— Onze Daisy schijnt door de warmte bevangen te zijn en is misschien wel in slaap gevallen! zeide Raffles glimlachend. Anders zou zij ons dunkt mij wel hebben hooren aankomen en ons reeds vroolijk verwelkomd hebben.

— Dat zou zij zeker, Graaf! riep Houston uit. Zij is een vroolijk, opgewekt ding, en wij noemen haar onder elkaar altijd „het grasparkietje”

De paarden waren nu vastgebonden en de drie manen richtten hun schreden naar het telegraafkantoor.

Raffles klopte aan en daar hij geen gehoor kreeg opende hij de deur en trad binnen.

Maar aanstonds ontsnapte hem een kreet van ontsteltenis en verbazing.

De middelste tafel was een eind op zij geschoven, de twee stoelen waren omgevallen en van een was een leuning gebroken.

Een paar schilderijtjes hingen scheef aan den wand en van het kleine kastje waren twee eenvoudige bloemvaasjes in scherven op den grond gevallen.

— Mijn God! Wat is hier gebeurd? riep Charles uit, die over den schouder van Raffles in het vertrek had gezien. Het lijkt waarachtig wel of hier een vechtpartij plaats heeft gehad!

— Dien indruk kreeg ik ook aanstonds, Charles! riep Raffles op ernstigen toon. Ik vrees, dat hier een noodlottig voorval heeft plaats gehad.

— Maar wat kan het zijn? riep Jim uit. En waar is Daisy?

Raffles antwoordde niet op deze vraag, maar begon aanstonds het vertrek te doorzoeken.

Charles was intusschen naar buiten getreden, zette zijn handen om zijn mond en riep luid den naam van het jonge meisje.

Zij verscheen niet, maar wel ging de deur van het kleine kantoor van den chef open, en Dick Harris verscheen.

Hij kwam eenigszins verbaasd naar Charles toe, dien hij wel kende, evenals Raffles, en vroeg:

— Wat roept gij, mijnheer? Daisy is toch zeker in haar kantoortje? Zij heeft nog bijna een half uur dienst!

— Ik roep juist om dat zij er niet is, mijnheer Harris! antwoordde Charles.

— Er niet is? herhaalde de stationschef ongerust. Wat moet dat nu beteekenen. Zij moet er zijn!

Met een paar stappen was hij bij de deur van het kantoor en zag naar binnen.

Raffles trad hem aanstonds tegemoet en zeide op ernstigen toon:

— Ik geloof stellig dat er een ongeluk met Daisy gebeurd is! Wij hebben haar reeds geroepen en zie eens welk een beeld van verwarring haar kantoortje oplevert! Het is alsof er een worsteling heeft plaats gehad!

— Gij hebt waarlijk gelijk! riep Harris uit. Maar wat zou er dan gebeurd zijn?

— Hebt gij voortdurend in uw bureau gezeten,

als ik vragen mag?

— Gedurende het laatste half uur. Ik moest vrachtluizen invullen.

— En gij hebt niets bijzonders gehoord?

— Niets! Het kantoor heeft een dubbelen houten wand, om des winters de koude buiten te houden, die hier zeer fel kan zijn, en de deur was gesloten. Bovendien ziet gij zelf wel, dat de beide kantoorjes wel dertig meter van elkaar verwijderd staan.

— En hebt gij in het geheel geen vreemdeling gezien?

— Niemand!

— Was hier geen personeel in dien tijd?

— Ook dat niet! Dat kan gemist worden, tot dat de trein aankomt — en dan zijn nog een paar mannen voldoende, zoolang de veewagens niet gelost behoeven te worden.

— Komt het wel eens meer voor dat Miss Daisy haar kantoor verlaat?

— Nooit of het moet in verband met haar dienst staan! Zij is een meisje, dat een hoog begrip heeft van haar taak, en zij weet zeer goed, dat zij niet van het toestel mag wegloopen, vooral op dit oogenblik!

— Waarom juist nu? riep Jim Houston uit, die aandachtig had geluisterd.

— Omdat over een half uur ongeveer een extra trein hier voorbij moet komen, en omdat zij naar Blissfield had moeten seinen, om hem even vast te houden, totdat wij het spoor hadden vrijgegeven.

— Is het dan niet vrij? vroeg Charles op ongerusten toon, aangegrepen door een angst waarvan hij zich den aard nog niet kon begrijpen.

— Neen, op een half uur gaans van hier staat een goederenwagen op het spoor.

Deze eenvoudige mededeeling verwekte een beklemmend gevoel van angst bij de drie mannen, en de oude Harris haalde zijn zakdoek uit zijn zak en veegde zich het zweet van het voorhoofd.

— Kunt gij ook nagaan of dat waarschuwingstelegram naar Blissfield inderdaad is afgezonden? begon Raffles weder.

— Natuurlijk, graaf! Van alle dienst-telegrammen wordt zorgvuldig copie gehouden. Dat is streng voorgeschreven en er staat een zware straf op nalatigheid.

Zonder een woord te spreken was Raffles het kleine kantoor weder binnengetreden en op het toestel toegegaan.

Harris was hem gevolgd, en had het kleine copieboek gegrepen, waar alle telegrammen in genoteerd werden.

Het volgend oogenblik echter liet hij het weder

uit zijn hand glijden, en zakte doodsbleek op een stoel neer.

— Wat is er? vroeg Charles Brand op levendigen toon, terwijl hij Harris in het vertrokken gezicht keek.

— Het telegram is niet verzonden! stamelde de chef toonloos.

— Maar dan moet het nog aanstonds geschieden! schreeuwde Charles. Ik kan telegrafeeren — laat het mij maar even doen.

— Te laat! hijgde Harris heesch. De extra trein is tien minuten geleden uit Blissfield vertrokken en hij stopt niet meer voor deze plaats.

Houston slaakte een schreeuw van ontzetting en riep:

— Dus — hij moet op den goederenwagen loopen?

— Het kan niet anders!

— Kan die dan niet bijtijds weggerangeerd worden?

— Misschien — als wij de trolley gebruiken!

Op dit oogenblik slaakte Raffles een kreet.

Hij had op de tafel een ineengefrommeld stukje papier gevonden, uiteengestreken en den inhoud gelezen.

— Wat staat er op dat stukje papier? vroeg Harris op sidderenden toon.

— Slechts een paar woorden: „Houdt trein 2121 in godsna...” Daisy heeft dit blijkbaar met haar linkerhand geschreven, terwijl haar rechter omvat was. Het dappere meisje!

— Maar wat zou er van haar geworden zijn? riep Charles uit.

— Waarschijnlijk ontvoerd! Ik vrees voor een wraakoefening!

— Neen Graaf, hier is nog meer in het spel! riep Harris uit, terwijl hij overeind vloog. Ik behoef het nu niet meer geheim te houden — die extra-trein is een goudconvooi!

— Dan begrijp ik alles! riep Raffles uit. Het is echter geen tijd meer om te praten! Breng ons aanstonds bij de trolley!

De vier mannen snelden het telegraafkantoor uit en ijlden het perron af.

Aan het eind daarvan stond een van die lage wagentjes, van vier spoorwegwielen voorzien, welke in beweging kunnen worden gebracht door een langen hefboom, door twee mannen bediend en die in zeer snelle vaart over de rails kunnen vliegen.

Zij worden meestal bediend door lijninspecteurs om vlug arbeiders te kunnen brengen naar een punt van de lijn waar een of andere reparatie moet worden aangebracht.

Raffles trad op de trolley toe, maar hij slaakte

een kreet van woede en teleurstelling.

Zijn scherp oog had onmiddellijk gezien, dat er een paar onderdeelen van het mechaniek waren verwijderd! En zonder deze zou men het wagentje niet kunnen voortbewegen!

— Een complot! schreeuwde hij. Als ik de schurken in handen krijg — laten zij zich voor mij in acht nemen. Naar de paarden, mannen en al moeten wij ze doodrijden — wij moeten dien goederenwagen van het spoor halen.

Er werd niet meer gesproken.

De drie mannen stormden terug, maakten hun paarden los, wierpen zich in den zadel, gaven de dieren de sporen en stoven voort in een wolk van zand, die door de zon verguld werd.

Op aanwijzing van Dick Harris volgden zij de lijn ten Oosten van het station en bleven tusschen het spoor rijden.

Er verliepen tien minuten.

Nog twintig minuten en de goudtrein zou de noodlottige plek bereikt hebben.

De drie mannen begrepen nu ten volle het gevaar dat dreigde.

Zij waren reeds lang te voren een wissel gepasseerd en slechts langs deze zou men den goederenwaggon op het hoofdspoor kunnen brengen.

Nog een minuut galoppeerden zij in woeste vaart voort — en eensklaps, voorbij een bocht in de rails stonden zij voor een lange houten brug zonder leuning en die over een diep ravijn geslagen was, met bijna loodrechte wanden.

En daar ginds — aan gene zijde van de brug en ongeveer twee honderd meter daar vandaan, stond een waggon!

De plek was zoo ongelukkig mogelijk, want even verder maakte het spoor alweder een bocht, en daar de lijn hier temidden van een dubbele heuvelketen liep, zou de machinist den waggon niet zien voor het te laat was!

Maar dit was nog niet alles!

Het scherpe oog van de cow-boy had voorbij de brug iets gezien, dat hem van woede de vuisten deed ballen en hem met razernij vervulde — het was een troep paarden, die vreedzaam bij elkander stonden te grazen, gezadeld en wel!

Lord Lister kwam, zag en..... stak een Dubec-sigaret op!

HOOFDSTUK VII.

TER ELFDER URE!

Jim Houston hield zijn paard plotseling in, trok het achteruit en riep:

— Terug Graaf en gij ook mijnheer Brand of het zou ons leven kosten.

Verwonderd gehoorzaamden de beide mannen, totdat zij door een heuvel den waggon weder uit het oog verloren.

— Waarom laat gij ons terugkeeren, Jim? riep Charles ongerust uit. Wij moeten naar den waggon! Gij durft toch wel over die brug heen?

— Dat is het niet, mijnheer! zeide Jim op somberen toon. Over die brug ben ik honderden malen heen gereden, want mijn paard weet niet wat duizeligheid is!

— Waarom wachten wij dan met er over te gaan? riep Raffles uit.

— Omdat wij, als wij het deden, een voor een als musschen zouden worden neergeschoten, Graaf, antwoordde Houston.

— Wat zegt gij daar? riep Raffles uit. Door wie dan?

— Door de bandieten, die daarginds bij den waggon in hinderlaag liggen. Ik zag daar minstens dertig of veertig paarden, en ik durf er mijn hoofd onder verdedden, dat die allen toebehooren aan leden van de bende van dien vervloekten Black Fred! De zaak is door hem op touw gezet! Hij wacht daar totdat de botsing heeft plaats gehad om zich dan van de kisten met goud meester te maken. Begrijpt gij het nu, Graaf? Zoodra wij halfweg de brug zouden zijn, zouden hun beste schutters, die natuurlijk wel kunnen begrijpen, wat wij daar komen doen, ons als hazen neerschieten, want gij behoeft er niet op te rekenen, dat zij ons zouden missen!

— Maar als wij in galop over de brug jagen? riep Charles ten hoogste opgewonden uit.

— Ten eerste gaat dat niet, mijnheer, want gij ziet, dat er tusschen de rails slechts een paar planken liggen, en al zou het wel gaan, dan zou ons dat toch niets baten, want wij zijn wel verplicht in rechte lijn op hen aan te rijden. Misschien zou de eerste man ons missen, maar de tweede zeker niet — en er zijn er vijftig. En zelf veronderstel, dat wij heelhuids overkwamen — gelooft gij dan soms, dat zij ons rustig dien waggon zouden

laten wegtrekken? En wilt gij soms iets uitrichten tegen vijftig man?

Raffles noch Charles gaven antwoord.

Zij begrepen ten volle de noodlottige waarheid van Jim's opmerking.

Zij waren beiden doodsbleek en de jonge man had moeite zich te weerhouden.

Hij zou liever den dood willen trotseeren, dan dit vreeselijk ongeluk te laten plaats vinden.

Maar plotseling slaakte Raffles een kreet, en zijn gelaat vertoonde een trek van ontembare wilskracht.

— Hoeveel tijd hebben wij nog?

— Achttien minuten! riep Charles.

— Hoe lang is het rijden van dit punt tot aan je woning, Jim?

— Tien minuten, Graaf!

— Vooruit dan! Ik geloof, dat ik iets gevonden heb!

Laten wij de paarden niet sparen, het gaat om het leven van een dozijn mannen!

Jim en Charles vroegen niets, maar brachten dadelijk hun paarden weer in woesten galop.

Het was ontzettend warm en het zand warrelde als fijn goudstof om hen heen, opgejaagd door de hoeven der voorstormende paarden.

Dwars over de spoorbaan, heuvel af, heuvel op, ging de tocht.

Daar lag reeds de eenvoudige hut van den cowboy en even verder de loods, waarin „De Duivel der Lucht”, de wonderlijke vliegmaschine van Raffles, veilig bewaard werd.

Raffles bracht zijn paard met een ruk tot staan, sprong uit het zadel en schreeuwde:

— Kom mee, vrienden, wat wij te land niet kunnen doen — dat zullen wij in de lucht verrichten!

Charles was zoo opgewonden, dat hij een waar gebrul slaakte, en aanstonds snelden de drie mannen op de schuur af en rukten de deur open waar achter Busto hen verwelkomde met een woedend geblaf, dat dadelijk in een vroolijk gekef overging, toen hij zijn meester herkende.

Vliemensvlug werd de elektrische machine naar buiten gereden.

— Ik heb een zeer sterk touw met een haak

noodig, Jim! riep Raffles.

— Tot uw dienst, Graaf! riep de brave cowboy uit.

Hier heb ik iets, waarmede wij onze stieren vast binden, als zij gebrandmerkt moeten worden.

Hij was de schuur binnen getreden en kwam nu te voorschijn met een zeer sterk touw, bijna twintig meter lang en een duim dik, dat aan het einde voorzien was van een sterken ijzeren haak.

— Vooruit! vooruit! vrienden, riep Raffles uit. Wij hebben nog slechts vijf minuten.

Haastig klommen de drie mannen in het schuitje van de vliegmaschine. Raffles, die aan de stuurinrichting had plaats genomen, haalde een kleinen hefboom over, de schroef begon te draaien, eerst langzaam, daarop hoe langer hoe sneller, de Duivel der Lucht rolde eenige tientallen meters over den ongelijken grond, en verhief zich toen sierlijk als een libel.

Raffles had zich de richting goed in het geheugen geprent, en hij behoefde trouwens niet te zoeken, want toen de machine tot driehonderd meter hoogte was gestegen, zag hij duidelijk de spoorwegbrug, waarvoor zij zooveel gestaan hadden.

In duizelingwekkende vaart doorkliefde het vliegtuig het luchtruim, en Jim die nog maar een enkel reisje had meegemaakt, wist niet waarover hij zich het meest moest verbazen — over deze wonderbare machine zelf, of over den man, die er den Oceaan mede was overgevlogen!

Binnen de minuut was de brug bereikt.

De machine was tot op ongeveer 500 meter hoogte gestegen.

Jim Houston, die strak voor zich uitgetuurd had, verhief zich eensklaps recht overeind en schreeuwde, terwijl hij met uitgestrekte vingers voor zich uitwees.

Het was niet te verstaan wat hij zeide, maar Charles zag aanstonds, waarnaar de cowboy wees....

Heel in de verte, op ongeveer 6 kilometer van den waggon, naderde een trein.

Het leek op dezen afstand wel kinderspeelgoed en was vooral herkenbaar aan de lange, witte rookpluim.

Nog enkele minuten en de goudtrein zou zich met onweerstaanbaar geweld op den goederenwaggon geworpen hebben en een ontzettende botsing zou het gevolg zijn!

Maar nu doodde de „Duivel der Lucht” als een havik op zijn prooi neer, maakte een groote bocht, zoodat hij achter den goederenwagen kwam, en daarop stuurde Raffles kaarsrecht op deze aan.

Ook in het kamp der roovers scheen men de

vliegmaschine bespeurd te hebben, en wellicht begreep men haar bedoeling.

Want het volgende oogenblik vlogen er eenige kogels voorbij!

De Duivel der Lucht was nu gedaald tot op een hoogte van nauwelijks 10 meter.

Raffles had Charles zijn bevelen in het oor geschreeuwd — en de jonge man zou ze opvolgen, al wist hij, dat hij zijn leven en dat van zijn metgezellen in de waagschaal ging stellen.

Hij had het einde van het touw stevig bevestigd aan het draagstel van de machine en nu was hij zelf onder den rand van het schuitje geklommen en stond stoutmoedig tusschen beide wielen op den dwarsstang die ze verbond, terwijl hij zich vasthield aan een der steilen van het onderstel.

Het andere einde van het touw had hij in de hand genomen, dicht achter den ijzeren haak —

Raffles had den gang van de machine zooveel vertraagd als slechts mogelijk was om haar zwevende te kunnen houden, maar de snelheid bedroeg toch nog altijd minstens 70 kilometer per uur.

Op ongeveer 100 meter van den waggon verwijderd, verrichtte Charles een kunststuk, hetwelk Jim, die al zijn bewegingen gevolgd had, deed ijzen.

Hij klemde zich met zijn knieën stevig om den ijzeren staaf, die de beide wielen verbond, zwaaide zich toen achterover en bleef zoo hangen met het hoofd omlaag, terwijl hij nu het touw met beide handen vasthield, en de oogen strak gevestigd op het dak van den goederenwaggon met zijn vele uitsteeksels.

Jim had de hand op het hart gedrukt, en durfde nauwelijks adem halen.

Hij was een ruwe klant en hij had in zijn leven van cowboy reeds heel wat waagstukken gezien en zelf ook uitgehaald — maar dit was meer dan hij ooit voor mogelijk had gehouden.

Raffles had den afstand zoo nauwkeurig mogelijk geschat.

De vliegmaschine naderde snel — — —

Weer kraakten er schoten, maar Charles bleef onverschrokken hangen.

Nu bevond het voorste gedeelte van de vliegmaschine zich juist boven den waggon — Charles had hem met de handen aan kunnen raken, zoo nauwkeurig had Raffles den afstand bepaald.

Met een vlugge beweging sloeg Charles den ijzeren haak achter den opstaanden rand van de lantaarn.

De volgende seconde zou over het lot van de drie moedige mannen beslissen!

Misschien zou het touw breken door den schok,

misschien zou de vliegmaschine uiteen gerukt worden — misschien zou de haak los schieten, voor de waggon in beweging was gebracht.

Maar noch het een, noch het ander gebeurde —

Wel kreeg de „Duivel der Lucht” een hevigen schok en scheen het een oogenblik alsof de vliegmaschine in de lucht steigerde en over den kop zou slaan — maar zij hield het uit, en als het ware met een sprong vloog de waggon vooruit.

Maar nog terwijl Charles met het hoofd omhoog aan de wielas hing, zag hij iets gebeuren, dat hem weinig minder stoutmoedig voorkwam dan zijn eigen toer!

Plotseling kwam er een amazone aangestoven, op een klein wit paard gezeten, dat vlug als de wind op den waggon toestormde.

De amazone was een jong meisje met mooi blond haar, en zelfs in zijn opwinding en in zijn gevaarlijken toestand herkende Charles haar aanstonds.

Het was Daisy O'Connor!

Zij dreef haar paard uit alle macht aan en haalde den reeds snel voortrollenden waggon in.

De kogels drongen in het harde hout, want de bandieten schenen de ontvluchte nu pas opgemerkt te hebben en schoten als razend.

Maar het jonge meisje had een der zware ijzeren deurgrepen gevat, boog zich opzijde, slingerde zich van den rug van het galopperende paard en stond het volgende oogenblik op de treeplank!

Charles bedacht zich niet lang — ook al niet, omdat hij, zooals hij daaronder de vliegmaschine hing, een al te goed doelwit bood aan de kogels van de bandieten.

Hij greep het sterke trektouw, waaraan de waggon nu door de vliegmaschine werd voortgetrokken, en dat zoo strak stond als een snaar, en liet zich daar langs naar beneden glijden, tot dat hij het dak van den waggon bereikt had.

Op dit oogenblik raasde de waggon over de houten spoorbrug, en in de verte galopperden een twintigtal mannen, tusschen de rails, steeds schietende — en daar achteraan, op nauwelijks 500 Meter afstand, kwam de goudtrein in snelle vaart aanzetten!

Charles zag, hoe de roovers hals over kop plaats maakten voor den aanstormenden trein, nog voor dat zij de brug bereikt hadden!

Zij begrepen zeker wel, dat hun toeleg mislukt was!

De jonge man daalde langs de smalle stalen ladder af, die van het dak naar de buffers voerde, bereikte zoo de treeplank, schoof zich langs den wand van den waggon voorzichtig naar voren,

zich vasthoudend aan de ijzeren grepen, en klom door de open schuifdeuren naar binnen.

In een hoek zat Daisy gehurkt, nog half bedwelmd van haar waagtoer.

Charles trad op haar toe, maakte een hoffelijke buiging, zoo goed en zoo kwaad als het ging op dezen wankelen bodem en zeide toen:

— Ik heet u hier van harte welkom, Miss Daisy! Beschouw dezen waggon voorloopig als uw eigendom. Het spijt mij, dat wij u het eerste kwartiertje geen beter verblijf kunnen aanbieden, maar het gaat nu eenmaal niet anders!

Het jonge meisje had de hand van Charles gegrepen en riep nu met tranen in de oogen uit:

— O, hoe zal ik u danken, mijnheer — u en uw dapperen metgezel!

— Gij behoeft ons niet te danken, Miss Daisy, dank alleen de Voorzienigheid en uw eigen dapperheid! Ik heb respect voor u!

— Dat heeft de doodsangst gedaan, mijnheer! Ik had besloten liever om te komen en door den waggon verbrijzeld te worden, dan mij in handen te bevinden van dien ellendeling — van Arthur Kempler!

— De telegrafist? riep Charles uit. Zit hij hierachter?

— Ja, mijnheer. Hij heeft zich bij „Black Fred” aangesloten. Zij hadden het op den goudtrein voorzien.

— Zij hadden het op het goud voorzien en op het kostbare juweel, dat Daisy O'Connor heet, zeide Charles lachend. Maar zij zullen noch het een noch het ander hebben. Daar hebben wij een stokje voor gestoken!

— Maar zou de goudtrein ons werkelijk niet kunnen inhalen, mijnheer? vroeg Daisy ongerust.

— Daar is geen denken aan! antwoordde Charles. Wij rijden nu met een snelheid van minstens 100 kilometer per uur, en als de Graaf er lust in had en het niet te gevaarlijk was, zou hij er ook tweehonderd van kunnen maken, of driehonderd als u dat beter mocht lijken!

Ondanks den doorgestanen angst, moest het jonge meisje glimlachen.

— Zooveel angst heb ik niet, mijnheer! zeide zij. Ik begrijp alleen maar niet goed waar wij eigenlijk heen gaan!

— Wij zijn nu vlak bij Ellistown en wij naderen nu een recht einde! Ik zal weder op het dak van den waggon klimmen en ik zal moeten verzoeken, mij even uw rooden halsdoek te leenen, om daar een noodsein van te maken! De machinist van den goudtrein zal trouwens nu wel zien, dat er iets op de lijn is, dat er alles wel beschouwd, niet thuis behoort!

Het jonge meisje maakte haar grooten, rooden halsdoek los en overhandigde hem aan Charles die hem om zijn pols knoopte en zich vervolgens weder langs de treeplank naar de buffers en van daar langs het ijzeren laddertje naar het dak van den waggon begaf.

Hij knielde op het dak neder, hield zich stevig vast aan de lantaarn en wuifde met den rooden doek.

De goudtrein was zoo dichtbij, dat hij zelfs den machinist kon zien, die ver uit zijn machine leunde en het blijkbaar met zichzelf nog niet eens was, wat hij van de eigenaardige vertooning moest denken — een goederenwaggon, die door een vliegmaschine op sleeptouw was genomen.

Maar toen de man het wuiven met den rooden doek zag, begreep hij toch, dat het zaak was, de remmen aan te draaien.

Raffles zag hoe de machinist met zijn arm zwaaide ten teeken, dat hij het sein begrepen had en dadelijk begon de afstand tusschen den trein en den waggon te verminderen.

Het station van Ellistown kwam reeds in het gezicht en blijkbaar was men daar al op de hoogte van het gebeurde, want het perron zag zwart van menschen.

Charles begreep, dat het nu tijd werd, den waggon tot stilstand te brengen.

En daar was maar één middel op — de verbinding met de vliegmaschine moest worden verbroken.

Hij haalde zijn zakmes uit zijn zak, en begon het touw stuk te snijden, zoo strak gespannen als bestond het uit ijzer.

Het touw rafelde — scheurde — en sprong met een harden slag als van een gewerschot.

De „Duivel der Lucht” sprong eensklaps vooruit, alsof hij uit 'n kanon geschoten was en steeg dadelijk op groote hoogte, alsof hij er zich over verheugde, dat het de vrijheid was weergegeven.

Charles begaf zich aanstonds naar de remmersplaats en draaide de rem aan, daarbij steeds het oog gevestigd houdend op den goudtrein.

Langzaam vertraagde de waggon zijn vaart, en op een paar honderd meter voorbij het station stond hij stil op een zijspoor.

De oude Harris, die alles begrepen had, had vlug een wissel overgehaald — alles wat nu weer veilig!

Zeer langzaam reed de goudtrein, tot even voor het onveilig sein, eveneens het werk van den ouden stationschef.

Verbaasd en ongerust, kwamen machinist en treinbeambten benevens de chercheurs en bankbeambten, die het goud moesten vergezellen van den trein, ten einde onderzoek te doen.

En de oude Harris wist niet wien hij het eerst te woord moest staan, zoo zeer hadden de gebeurtenissen hem aangegrepen.

En hij was maar blij, toen Daisy en Charles kwamen aansnellen, om een deel van die taak van zijn schouders te nemen.

Spoedig had het jonge meisje alles verteld en toen zij gereed was ging er een waar gehuil van woede op onder de inwoners van Ellistown.

En als „Black Fred” en Arthur Kempler zich daar op dit oogenblik hadden bevonden, dan zouden zij waarschijnlijk gevluht zijn voor de sjerif er iets aan had kunnen doen.

Overal hoorde men de kreten:

— Ter dood! Aan de galg met de schurken! Zij moeten vogelvrij verklaard worden!

En plotseling schreeuwde een boven alles uit:

— Leve Daisy, leve onze dappere kleine telegrafiste!

Dat gaf eenklaps een gejuich van geweld, waaraan geen einde scheen te komen.

Maar toen dacht er weer een aan den Engelschman, die terzijde was blijven staan en vroolijk had toegezien.

En eensklaps bedacht deze waardige man, dat die Engelschman er toch ook wel wat aan gedaan had.

Hij fluisterde iemand die naast hem stond iets in, en voor Charles er zich van bewust was, werd hij door vier sterke handen van den grond getild en op twee vierkante schouders in triomf rond gedragen, onder het gejuich van de menigte, waarvan er echter zeer velen nog maar half begrepen wat er eigenlijk was voorgevallen.

Charles onttrok zich echter spoedig aan deze hulde.

Hij begreep dat Raffles hem vol ongeduld en in ongerustheid zou wachten.

Zoodra hij dus weer vasten grond onder zich voelde, wendde hij zich tot Daisy en zeide:

— Gij zult nu natuurlijk op Jack wachten, die hier binnen tien minuten met zijn trein aankomt, en ik denk, dat gij er mijn vriend en Jim er een groot genoeg mee zult doen, als gij hen persoonlijk komt verzekeren, dat alles goed is afgeloopen!

Het meisje drukte Charles geroerd de hand en zeide toen:

— Ik kom aanstonds met Jack, zoodra ik mijn verklaring aan den sjerif heb afgelegd!

Zij knikte Charles nogmaals toe, en deze haastte zich weg naar de woning van den cow-boy.

Op den top van een heuvel staande, zag hij, hoe de goudtrein zich langzaam weder in beweging stelde en zijn weg naar zijn plaats van bestemming vervolgde.

HOOFDSTUK VIII.

RAFFLES LAAT HET ER NIET BIJ.

Een uur later waren de hoofdpersonen van dit blij eindigend drama bijeen in de eenvoudige kamer van het blokhuis van Jim Houston.

Jack was nog altijd een weinig bleek, zoozeer had het verhaal hem aangegrepen, hetwelk Daisy hem gedaan had van haar avonturen.

— Maar nu weten wij zelf nog niet eens, hoe u er toch eigenlijk in geslaagd is op den waggon te komen, riep Raffles uit, terwijl hij het meisje vol bewondering aanzag.

— O, dat had niet zooveel te beteekenen, graaf, antwoordde Daisy blozend. Gij weet, dat zij mijn handen op mijn rug hadden gebonden en mij zoo, dwars over het paard gelegd, hadden weggevoerd. Zij hielden stil, niet ver van de plek, waar de waggon op het spoor stond, en nu begreep ik aanstonds den geheelen omvang van het vreese-lijk plan der bandieten! Ik werd voor Black Fred geleid en ik verklaar u, dat ik nog nooit zulk een boeventronie gezien heb! Hij grinnikte eens en zeide toen iets tot Arthur Kempler, dat ik hier niet durf te herhalen. Daarop werd ik weer weggeleid, maar de bandieten hielden mij natuurlijk goed in het oog. Toen verscheen de vliegmaschine voor het eerst en allen waren natuurlijk nieuwsgierig en keken er alleen maar met belangstelling naar, daar zij niet begrepen wat het doel was. Ik maakte van hun onoplettendheid gebruik, door met mijn rug naar een ijzeren paal te gaan staan, die zich daar dicht bij de lijn bevond, en tegen den scherpen, roestigen kant de touwen stuk te schuren, die mijn handen geboeid hielden.

De rest was natuurlijk kinderspel! Terwijl zij aan het schieten waren, nam ik mijn kans waar, sprong op een paard en juist toen gij den waggon als het ware harpoeneerde, sprong ik op de treeplank. En dat is alles!

— Dat is alles! herhaalde Jack, terwijl hij haar in zijn armen nam en haar kustte, zonder zich in het minst te bekommeren om de aanwezigen. Je hebt je gedragen als een helding, Daisy, dat durf ik gerust te zeggen, waar de heeren bij zijn!

— En gij moogt het met recht doen, Jack! riep Raffles uit. Uw aanstaande vrouw heeft ge-

toond den waren heldenmoed te bezitten en de tegenwoordigheid van geest, welke een telegrafiste nooit mogen verlaten.

Het jonge meisje had blozend naar deze lofspraak geluisterd, terwijl haar mooie blauwe oogen vol liefde gevestigd waren op het gebruide gelaat van den machinist.

— Met dat al zijn de bedrivers van den aanslag ons ontsnapt! riep Jim Houston uit, terwijl hij woedend de vuisten balde.

— Het zal niet lang duren of zij zullen gevangen worden! meende Charles.

— Zeg dat niet te spoedig, mijnheer, liet nu Jack Brunt zich hooren. Black Fred is een ware duivel en hij is buitengewoon sluw, terwijl hij en ieder van zijn bendeleden den omtrek hier even goed kennen als den inhoud van hun zak. De geheele streek hier leent er zich voortreffelijk toe, om als schuilplaats te dienen. Men treft overal ravijnen aan, dichte bosschen, groote rotsholen, waar zich wel een geheele compagnie kan verschuilen, en al die dingen zijn goed bekend bij Black Fred, dat verzeke ik u!

— Maar de bewoners van deze streek zullen al deze schuilhoeken wel even goed kennen, merkte Raffles op.

— Ongetwijfeld, graaf, maar waar zou men zoo eensklaps een troep vandaan kunnen halen, sterk genoeg om tot de achtervolging over te gaan en al die schuilplaatsen tegelijkertijd te onderzoeken, want als men dat niet doet, dan bestaat er kans, dat Black Fred zich bijtijds uit de voeten weet te maken. Er zouden wel vijfhonderd man voor noodig zijn, om met eenige kans op welslagen een omtrekkende beweging te maken, om de bende hoe langer hoe nauwer in te sluiten. Niemand weet waar zij eigenlijk hun hoofdkwartier hebben!

— Dat weet ik! liet de opgewonden stem van Daisy O'Connor zich hooren.

Jack Brunt wendde zich verbaasd naar zijn verloofde om.

— Jij? Hoe kun jij dat weten?

— Heel eenvoudig — nadat zij mij ontvoerd

hadden, hebben de ellendelingen mij meegesleept naar een plek in het bosch, dicht bij de plaats, waar zij den trein zouden laten derailleren. Ik deed of ik bewusteloos was, maar er is mij geen woord ontgaan. Black Fred sprak druk met dien schurk van een Arthur Kempler, en deelde hem mede, waar hij hem zou kunnen vinden, als het voor zijn eigen veiligheid noodig was, dat hij zou moeten vluchten.

— Waar was dat? vroeg Raffles haastig.

— In een rotskloof niet ver van Fort Bismarck, dat op eenige mijlen afstand van het stadje van dien naam is gelegen. Fort Bismarck is 'n gehucht met een dertig- of veertigtal houten huizen en Black Fred komt er vaak, maar meestal des avonds zwaar gewapend, en vergezeld van een tiental zijner mannen. Men vreest hem daar als de pest en niemand zou hem daar durven aanklagen, of zelfs een vinger naar hem uitsteken. Hij weet wel, dat hij daar betrekkelijk veilig is, en als het vuur hem te dicht aan de schenen wordt gelegd, dan vlucht hij naar zijn schuilplaats in de bergen.

De vier mannen hadden aandachtig toegelisterd, maar Jim Houston haalde nu troosteloos de schouders op.

— Je hebt goed geluisterd, Daisy, en als wij nu 'n paar honderd goed gewapende mannen te missen hadden, dan zou alles in orde zijn, want dan zouden wij het ravijn kunnen omtrekken — verondersteld, dat wij het vonden. Maar nu die er niet zijn, en wij niet eens juist weten, waar Black Fred zich ophoudt — want het is best mogelijk, dat hij zijn bende aanstonds heeft ontbonden, om eerst wat rustiger tijden af te wachten, is het dunkt mij onbegonnen werk.

— Misschien toch niet, Jim, zeide Raffles, en een lachje deed zijn lippen even omkrullen. Ik heb iemand, die zijn spoor wel zal weten terug te vinden.

— En wie zou dat dan wel zijn, Graaf? riep Jim verbaasd uit. Ik ken hier bijna iedereen in den omtrek, en ik heb niet geweten, dat er onder ons mannen zijn met zulk een fijnen neus.

— Het is dan ook geen wezen op twee beenen Jim, maar een viervoeter. Kortom het is Busto, mijn hond. Ik weet zeker, dat het hem genoeg zal doen, als wij hem eens aan het werk zetten, want ik vrees, dat hij zich in den laatsten tijd een weinig verveelt.

— Zoudt gij ons uw hond willen afstaan, graaf? riep Jack verheugd uit.

— Dat wil zeggen, ik hoop, dat ge mij zult toestaan, zelf van de partij te zijn, ging Raffles voort. Ik zou het u zeer kwalijk nemen, als ge

mij zoudt beletten, deel te nemen aan de jacht op dien moordenaar.

— Wat zoudt ge zelf...?

— Ja, ik vraag voor mij en mijn vriend verlof om bij de kleine expeditie aanwezig te mogen zijn.

De machinist en de cowboy wisselden een snellen blik met elkander, waarin zoowel vreugde als verwondering te lezen was.

Dat twee schatrijke Engelschen bij wijze van sport aan zulk een onderneming wilden meedoen, dat was iets zeer bijzonders!

Zij dachten er echter niet aan, de kostbare hulp van twee moedige, welbewapende en goedbereden mannen af te slaan.

De sjerif zou hun wel een tiental mannen kunnen medegeven en daarmee moesten zij het dan maar doen!

Het was nog wel niet veel, maar de sjerif zou zeker niet meer mannen kunnen missen, wegens het dreigend gevaar, dat er nog steeds voor Ellistown bestond.

Want het was immers niet zeker, of Black Fred zijn plannen gewijzigd had, daar hij zich moest afvragen, of zijn gevangene toch niets van zijn afspraak met Arthur Kempler had vernomen!

Misschien bleef hij wel in de buurt en zou hij zich voor zijn nederlaag wreken door een aanval op het kleine dorpje.

Er moest dus een voldoende politiemacht achterblijven, om aan een eventueelen overval het hoofd te kunnen bieden.

Jim Houston trad op Raffles toe, greep zijn hand, en riep op levendigen toon:

— Wij nemen uw aanbod van harte gaarne aan, graaf! Een aanwinst van twee onverschrokken mannen is in dit geval van het grootste nut! Wij moesten maar aanstonds aan den sjerif de noodige manschappen gaan vragen, en hier niet te lang blijven treuzelen, anders zou het mogelijk zijn, dat Black Fred ons toch nog te vlug af is!

— Maar hoe staat het met Jack Brunt? vroeg Charles, met een blik op den jeugdigen machinist. Kan hij wel voor deze onderneming vrij krijgen?

— Mijn dienst begint pas weder morgenmiddag, en ik weet zeker, dat een van mijn kameraden, als het moet, voor mij wel zal willen inspringen, doch als wij nu aanstonds vertrekken, dan behoeft dat misschien niet eens, want als wij vlug rijden, kunnen wij nog voor den nacht het ravijn of Fort Bismarck bereikt hebben. Ik zou voor geen goud willen wegblijven, want gij begrijpt wel, dat ik persoonlijk een appeltje te schillen heb met dien schelm van een Kempler! Ik heb hem steeds gewantrouwd, en het blijkt nu dat ik gelijk had.

— Laten wij dan maar aanstonds op weg gaan, stelde Raffles voor.

Vlug werden de paarden gezadeld en de mannen reden naar het dorpje terug, en hielden stil voor de woning van den sjerif.

Daar werd juist een soort krijgsraad gehouden door dezen waardigen politie-beambte met een paar van zijn luitenant, en het onderwerp daarvan was niemand anders dan Black Fred.

Jim Houston had dus niet op een beter oogenblik met zijn vraag voor den dag kunnen komen, om hem een tiental mannen af te staan.

De sjerif trok even een bedenkelijk gezicht, maar toen hem was medegedeeld, dat men eenige zekerheid had betreffende de verblijfplaats van den gevaarlijken moordenaar, hielden zijn geelaatstreken aanstonds op, en gaf hij zijn toestemming om een tiental zijner manschappen mee te nemen.

Men moet zich deze bereden politiekorpsen in ver afgelegen Amerikaansche dorpen vooral niet voorstellen als een korps, dat met Europeesche marechaussee, veldwachters of iets dergelijks te vergelijken is.

Het bestaat uit eenvoudige mannen, boeren, cowboys en ook wel gezeten burgers, die zeer goed met een revolver weten om te gaan, en beëdigd worden.

Zij dragen in het geheel geen uniform, uitgezonderd een gelijkvormigen hoed met breeden rand, en een bruin lint om den bol, en bovendien hebben zij een insigne, dat zij op verzoek aanstonds moeten toonen.

Deze korpsen komen dus eenigszins overeen

met de burgerwachten in verschillende Europeesche landen.

Behalve met de revolver zijn zij ook uitgerust met een geweer, en ook daarin verschillen zij van de overige burgers, die slechts met een revolver of groot mes gewapend zijn.

De meeste leden dezer politiekorpsen zijn vrijwilligers en alleen de weinige gegradueerden ontvangen een geringe toelage.

Zij staan onder direct bevel van den sjerif, en behoeven van niemand anders bevelen af te wachten.

Binnen 5 minuten kwamen van alle kanten de burgerwachts toesnellen. Dat ging niet door middel van een trompetsein, of door tromgeroffel, of door een stoot op de fluit, maar veel eenvoudiger door een paar revolvershots.

De sjerif wees de tien mannen aan, die aan de onderneming zouden deelnemen, en aanstonds begaf men zich op weg, nadat ieder een zakje met wat levensmiddelen had gevuld en aan den zadelpknop had vastgebonden naast de lasso.

Raffles had intusschen Busto bevrijd en in zijn plaats een helper van Jim Houston aangesteld, een reus van een Indiaan, die zijn tanden liet zien en verklaarde, dat men hem eerst aan reepen zou moeten snijden, alvorens hij de vliegmaschine zou laten naderen.

Jack Brunt nam hartelijk afscheid van Daisy O' Connor, waarbij iedereen deed alsof hij niets zag, en daarop begaf de ruitertroep, uit veertien personen bestaande, zich in de vallende duisternis op weg.

◆

Lord Lister rookte uitsluitend Dubec-sigaretten!

◆

HOOFDSTUK IX.

GEVANGEN.

Busto liep nu eens voor de paarden uit, dan weder bleef hij een weinig achter, nu en dan met den kop naar den grond gebogen.

Hij blafte geen enkelen keer, waartoe een eenvoudig bevel van zijn meester voldoende was geweest.

De ruiters reden stil voort, de ooren gespitst op ieder geluid, dat uit de verte tot hen doordrong, en waarvan zij den aard met hun jarenlang geoeffend gehoor onmiddellijk zouden weten te herkennen.

Nu en dank klonk, soms ver weg, soms van dicht bij het naargeestig gehuil van een eenzamen prairiehond, of Tingo.

Maar voor het overige werd niets vernomen, dan het ruischen van den wind in de toppen der machtige boomen en door het hooge gras, dat hier en daar tot aan de borst der paarden reikte.

De ruiters hadden met opzet den gebaanden weg verlaten, teneinde sneller hun doel te bereiken en zij moesten zich daarbij geheel op hun onfeilbaar instinct verlaten.

Toen zij twee uur hadden doorgereden, nu en dan op fluisterenden toon een opmerking makend, hielden de ruiters hun paarden als bij onderlinge afspraak in.

— Hier moet het ravijn ergens zijn! bromde Houston voor zich heen. Ik ben er herhaalde malen geweest en over dag zou ik mij zeker niet in den weg vergissen. Het is jammer, dat het nieuwe maan is. Het is nu zoo donker, dat men geen hand voor oogen kan zien! Ik geloof dat wij het verstandigst doen met af te stijgen en te voet verder te gaan. Het ravijn moet zich aan onze rechterhand bevinden.

Men volgde dezen goeden raad op, de paarden werden bijeen gedreven en gekluisterd op een soort bergweide, die aan drie kanten door hooge boomen omringd was en daarop maakten de reizigers zich gereed hun avondmaal te nuttigen.

Zij moesten het met brood en koud vleesch stellen, want het zou al te gevaarlijk zijn geweest een vuur aan te leggen, waarvan het schijnsel hen aanstonds zou hebben verraden.

De knapzakken werden los gemaakt, men schaarde zich in een kring en men begon zwijgend te eten.

Raffles hield voortdurend zijn blikken op Busto gevestigd, die gedurende de laatste oogenblikken onrustig heen en weer liep.

Het was duidelijk, dat het schrandere dier iets had ontdekt, wat hem zoo onrustig maakte en Raffles besloot er aanstonds partij van te trekken.

Nu en dan was de hond bij hem komen staan, had den kop op zijn knie gelegd en hem met zijn verstandige oogen strak aangekeken, om dan weder eenige meters weg te draven, stil te staan en een blik achter zich te werpen, alsof hij Raffles wilde uitnoodigen hem te volgen.

Nu werd een korte beraadslaging gehouden.

Men besloot dat eenige van de manschappen, die zeer goed in deze streek bekend waren, naar den toegang tot het ravijn zouden zoeken en aanstonds zouden terugkeeren, zoodra zij dien gevonden hadden.

Men zou dan verder de paarden aan de hand meevoeren, daar een rit langs de steile hellingen naar omlaag levensgevaarlijk zou kunnen zijn.

Drie mannen verwijderden zich in de duisternis, en de anderen bleven achter, wachtend op hun terugkomst.

Er was nog geen half uur verlopen, of de spoorzoekers keerden terug.

Zij hadden een ingang van het ravijn gevonden, en men kon nu aanstonds opbreken.

De paarden werden losgemaakt en allen volgden de drie mannen, die zoeven teruggekeerd waren.

Spoedig begon de grond aanzienlijk te dalen, en men moest de grootste voorzichtigheid betrachten, want een enkele misstap kon noodlottig worden.

De paarden der cowboys echter kunnen gewoonlijk klimmen als berggeiten, en hun instinct scheen het veiligste richtsnoer te zijn.

Eindelijk bereikte men den bodem van het ravijn.

Maar nog altijd was er niets verdachts te bemerken noch te zien.

En toch nam de onrust van Busto steeds toe.

Het dier sprong herhaaldelijk tegen Raffles op, liep dan snel eenige passen weg om weder terug te keeren en kwispelstaartend tot zijn meester op te zien.

— Waarom doet de hond zoo vreemd, graaf? vroeg Jim Houston eindelijk.

— Heel eenvoudig Jim — hij ruikt een spoor!

antwoordde Raffles glimlachend. Wat het is, weet ik niet, want wij hebben het dier nergens lucht aan kunnen geven, maar het zal wel niet veel goeds zijn, anders zou de hond niet zoo onrustig wezen. Hij ruikt mijn vijanden op mijnen afstand, zelfs al heeft hij hen nooit gezien. Wij zullen hem voorzichtig volgen — en ik geloof dat wij goed zullen doen, onze revolvers ter hand te nemen, en onze oogen goed den kost te geven.

De kleine ruiterbende was nu weder opgestegen, want het ravijn verbreedde zich aanzienlijk en de bodem was begroeid met gras en struikgewas, terwijl tegen den horizon zich de donkere vlek van een bosch afteekende.

Busto liep nu recht door, zonder een oogenblik om te zien, en met den neus in den wind.

De ruiters volgden den schranderen hond, maar zij bleven tegelijkertijd den omtrek nauwkeurig gadeslaan.

Twee hunner hadden zich een weinig afgezonderd, om de flanken van den kleinen troep te dekken, terwijl een derde de achterhoede vormde, om een mogelijken overval in den rug tijdig te kunnen melden.

Het ravijn bleek verscheidene toegangen te hebben, en het was nu wel duidelijk, waarom Black Fred het had uitgezocht, als een zijner meest geliefkoosde schuilplaatsen. Men moest hier al heel goed den weg kennen, om de moordenaarsbende in haar hol te durven opzoeken.

Intusschen liep Busto onophoudelijk door, als door een onweersaanbare macht voortgedreven.

Toen naderde de kleine ruitertroep een dicht bosch, aan alle zijden door hooge boomen omgeven.

Het was toen omstreeks negen uur in den avond.

Met de grootste behoedzaamheid naderden de mannen het boschje met den vinger aan den trekker van hun revolvers en terwijl zij trachtten de duisternis met hun bliken te doorboren.

Maar Raffles wist wel, dat hen op deze plek geen gevaar zou dreigen.

Als dit het geval was, zou de hond zich geheel anders gedragen hebben.

Hij stond nu doodstil, met den kop dicht naar den grond gebogen.

Raffles was afgestegen en onderzocht den bodem.

— Iets dergelijks vermoedde ik! mompelde hij zacht voor zich heen.

— Wat is er, graaf? vroeg Jim Houston nieuwsgierig en op gedempten toon.

— Er is hier zeer kort geleden gekampeerd, Jim! antwoordde Raffles bedaard. Dat is alles! De asch is zelfs niet geheel en al koud. Ik denk, dat

de schurken denzelfden weg hebben gekozen dien wij gekomen zijn en daarom heeft Busto zoo goed het spoor gevolgd.

Houston was op zijn beurt afgestegen en legde nu zijn hand op den grond.

— Gij hebt gelijk, graaf, zeide Houston op ernstigen toon. Ik denk, dat zij hier geweest zijn en een paar uur geleden, toen het nog daglicht was, zijn opgebroken om naar Fort Bismarck te gaan — de hemel mag weten met welk doel.

— Zijn wij er dan nog ver van verwijderd, denkt gij?

— Drie mijlen ongeveer, graaf!

— Dat is omstreeks drie kwartier rijden, daar wij in deze dikke duisternis toch niet galoppeeren kunnen!

— Wij kunnen het in een half uur ook wel doen. Wij naderen aanstonds de vlakte en ik ken haar goed. Er zijn sommige ondiepe plassen in, maar het water komt op dezen tijd van het jaar onze paarden nauwelijks tot aan de knie.

— Op marsch dan! riep Raffles uit.

De tocht werd aanstonds hervat en het bleek al spoedig dat Jim Houston goed had gezien, want Busto geleidde hen regelrecht naar Fort Bismarck!

Toen zij de vlakte genaderd waren, rende Houston een paar honderd meter vooruit, steeg af, en onderzocht den bodem bij het licht van een zaklantaarn, welke hij Raffles te leen had gevraagd.

Nadat de kleine ruitertroep hem weder had ingehaald, zeide Houston op vroolijken toon:

— Zij zijn met niet meer dan tien man, het zal kinderwerk voor ons zijn!

Deze mededeeling werd met zwak gejuich ontvangen en daarop werd de tocht voortgezet.

Een half uur later doemden de eerste huizen van Fort Bismarck in de duisternis op.

Allen stegen af, en de paarden werden vastgebonden bij den ingang van het dorp, waar zij door een der burgerwachten bewaakt zouden worden.

De overigen slopen het dorp in, voorzichtig naar alle kanten spiedend.

In de meeste huizen was nog licht op, dat door de reten van deuren en vensters drong, want het was nauwelijks half tien.

In de verte klonk het geluid van stemmen en gezang.

Het scheen afkomstig te zijn uit een houten gebouwtje, dat iets grooter was dan de overige huizen, en waar het licht, slechts weinig gedempt door dunne gordijnen, door twee vensters vrijelijk naar buiten vloeyde, en daar ter plaatse den aarden dorpsweg in een rossigen gloed zette.

Busto was onverdroten doorgelopen, recht op het drankhuis aan — want dat was het blijkbaar.

— Daar zitten zij zeker! siste Jack Brunt, die moeite had zijn kalmte te bewaren.

— Dat geloof ik ook, zeide Raffles op zijn gewonen rustigen toon. Blijf nu vooral kalm, want een overijld gebaar zou alles kunnen bederven!

Hij wendde zich tot den aanvoerder van de politie-beambten en vervolgde op zachten toon:

— Denkt gij dat Black Fred hier medeplichtigen heeft, die hem te hulp zullen komen?

— Ik ben zeker van niet! antwoordde de sergeant. De menschen haten hem hier, en als de vrees hen niet weerhield, zouden zij hem reeds lang een leelijke kool gestoofd hebben.

— Zoudt ge niet eens willen gaan zien, hoe het daar binnen staat. Gij hebt toch zeker wel een man, aan wien zoo iets is toevertrouwd?

De sergeant antwoordde niet, maar wenkte een zijner mannen, een knaap nog haast, en zeide hem:

— Ga eens zien, wat daar binnen gebeurt en kom mij aanstonds rapport uitbrengen.

De jonge man verwijderde zich geruischloos, sloop toen als een kat naar het drankhuis en verdween in de duisternis.

Hij bleef ongeveer 10 minuten weg, en stond toen eensklaps weder voor de anderen.

— Welnu? vroeg Raffles.

— Ze zijn daar met hun tien, mijnheer! Black Fred en de telegrafist zijn er bij. Zij zitten te kaarten, en spreken den wijn duchtig aan.

— Zijn er nog andere gasten in de gelagkamer?

— Een stuk of vier, allen cow-boys.

— Zitten zij allen aan een tafel?

— Ja, aan een groote tafel in het midden van het vertrek.

— Zijn zij het die zoo schreeuwen?

— Ja, ik geloof dat er een paar al stomdronken zijn!

— Zooveel te beter! Dan geloof ik dat wij niets anders te doen hebben, dan de vesting te omsingelen! Twee gaan er aan de achterdeur staan, vier anderen aan de zijramen die ik hier zie en de rest aan den voorkant. Ik zal op mijn hondenfluit blazen, en dan werpen wij allen tegelijk deuren en vensters open.

Aldus werd gedaan en enkele minuten later stonden alle mannen rondom het afzonderlijk liggende wijnhuis.

Raffles had de kruk van de deur in zijn hand genomen, en het volgende oogenblik snerpde een schel geluid door de nachtelijke stilte.

Tegelijkertijd rukte hij de deur open en trad binnen.

En aanstonds vloog de achterdeur open, en

werden de vensters aan een der zijden van de zaal opengeduwd.

Een twaalftal blinkende revolverloopen keken dreigend naar binnen.

De bandieten waren opgevlogen en staarden met woest gelaat naar de politiebeambten, die zij aanstonds herkend hadden en naar de beide vreemdelingen.

Jack Brunt was met een enkelen sprong bij Arthur Kempler en greep hem in de borst.

Maar daar klonk eensklaps een schot — een luid gerinkel volgde — de gelagkamer was in duisternis gehuld!

Een der bandieten had de eenige petroleum-lamp stukgeschoten.

Er kraakten schoten, en kreten van pijn weerklonken.

Raffles wilde zijn zaklantaarn te voorschijn halen, maar hij gevoelde zich onverhoeds door twee vuisten in de borst gegrepen.

Vlak in zijn nabijheid klonk een woedend gehuil en aanstonds werd de greep van zijn aanvaller loss, terwijl een luide kreet van pijn en nijd al de andere geluiden overstemde.

Hij voelde hoe zijn rechtermouw van onder tot boven werd opengereten door een scherp voorwerp, maar reeds had hij zijn hand in den zak kunnen steken en een ondeelbaar oogenblik later verlichtte het schijnsel van zijn zaklantaarn het vertrek.

Onmiddellijk kraakten er weer eenige schoten en diegenen der bandieten, die hun revolvers hadden gegrepen, moesten in het stof bijten.

Jack Brunt had zijn vijand Kempler ook in de duisternis niet losgelaten en hem met zijn hoofd eenige malen zoo onzacht doen kennis maken met den tafeland, dat de telegrafist nu als een ledige zak omver viel en bewegingloos bleef liggen.

Twee der bandieten waren reeds eerder neergeschoten en een andere was door een schot in de duisternis op slag gedood.

Maar met Black Fred was het uit...

Busto had zijn meester wel goed verdedigd.

In de duisternis was hij den aanvaller van Raffles aangevlogen en had zijn scherpe tanden in zijn strot begraven.

De kreet, dien de ellendeling slaakte, was zijn doodskreet geweest!

In een laatste poging om zich met zijn dolk te verdedigen tegen den hond die hem aanviel, had hij de mouw van Raffles geheel opengesneden.

De roovers zagen nu wel in, dat verdere tegenstand niet zou baten, daar de vier aanwezige cowboys zich aanstonds aan de zijde der politie

hadden geschaard en lieten zich met een van woede verwrongen gelaat boeien.

Zoodra de laatste was weggevoerd, wendde de sergeant zich tot Raffles, tikte even aan zijn hoed en zeide glimlachend:

— Ik geloof dat de 1000 dollar wel voor u zullen zijn, mijnheer. Gij zijt de man geweest, die ons op het spoor van de schurken hebt gebracht en dit mogelijk heeft gemaakt.

— Als de sjerif werkelijk daartoe zou overgaan, zeide Raffles met een vriendelijken blik op Jack Brunt, dan zal ik verlof vragen, de helft aan onzen jongen vriend Brunt ter hand te mogen stellen, bij wijze van tegemoetkoming in zijn huishoudentje en de andere helft te verdeelen onder de dappere mannen, die bij deze arrestatie de behulpzame hand hebben geboden!

De volgende aflevering bevat:

DE GEHEIMZINNIGE MOORD OP MR. CORNMAN.

A ERSCHENEN!

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken.... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe.... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen. Geweerd is alle voor den leek droge studiestof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD” is een met

Voor België:
2 francs.

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzameld werk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer **50 afleveringen** verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlucht zijn met ongeveer **vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.**

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België:
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

Voor België 2 francs.

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885